

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I Meddelelser

Domstolen

DOMSTOLEN

2000/C 47/01	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 28. oktober 1999 i sag C-253/97, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»EUGFL — afslutning af regnskaber — regnskabsåret 1997«)	1
2000/C 47/02	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. november 1999 i sag C-184/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (»Traktatbrud — Rådets direktiv 76/464/EØF — forurening af vandmiljøet — manglende gennemførelse«)	1
2000/C 47/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. november 1999 i sag C-48/98, Firma Söhl & Söhlke mod Hauptzollamt Bremen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Bremen) (EF-toldkodeksen og gennemførelsesforordningen — overskridelse af fristerne for fortoldning af ikke-fællesskabsvarer under midlertidig opbevaring — misligholdelser uden reelle følger for det korrekte forløb af midlertidig opbevaring eller toldprocedurer — forlængelse af fristen — begrebet åbenbar forsømmelse)	2
2000/C 47/04	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 11. november 1999 i sag C-315/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (»Traktatbrud — direktiv 95/21/EF«)	3
2000/C 47/05	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 11. november 1999 i sag C-350/98, Henkel Hellas ABEE mod Elliniko Dimosio (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Diikitiko Protodikio Pirea) (»Direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgifter — afgift på omdannelse af ikke uddelt overskud til selskabskapital«)	4

2000/C 47/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. november 1999 i sag C-442/97, Jozef van Coile mod Rijksdienst voor Pensioenen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidsrechtbank Brugge) (»Social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 (som ændret ved forordning (EØF) nr. 1248/92) — ydelser af samme art, som skal udredes i henhold til lovgivningen i to eller flere medlemsstater — bestemmelse i en medlemsstats lovgivning om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser — national lovgivning, hvorefter perioder i henhold til en lovsformodning "krigsformodningsregel") anerkendes i det omfang, hvori disse perioder ikke danner grundlag for optjening af pension fra en anden (eventuelt udenlandsk) ordning«)	4
2000/C 47/07	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 18. november 1999 i sag C-209/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union (»Forordning (EF) nr. 515/97 — hjemmel — EF-traktatens artikel 235 (nu artikel 308 EF) eller EF-traktatens artikel 100 A (efter ændring nu artikel 95 EF)«)	5
2000/C 47/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. november 1999 i sag C-107/98, Teckal Srl mod Comune di Viano, Azienda Gas-Acqua Consorziale (AGAC) di Reggio Emilia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna) (»Offentlige tjenesteydelses- og indkøbsaftaler — direktiv 92/50/EØF og 93/36/EØF — lokal myndigheds tildeling af en kontrakt til et konsortium, som den selv deltager i, om levering af varer og bestemte tjenesteydelser«)	5
2000/C 47/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. november 1999 i sag C-151/98 P, Pharos SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Fédération européenne de la santé animale (Fedesa) (»Appel — veterinærmedicinske præparater — somatosalm — procedure til fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer reguleringsudvalg — manglende udtalelse — frist til forelægning for Rådet«)	6
2000/C 47/10	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 18. november 1999 i sag C-161/98, Georges Platbrood mod Office national des pensions (ONP) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail de Mons) (»Social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 (som ændret ved forordning (EØF) nr. 1248/92) — ydelser af samme art, som skal udredes i henhold til lovgivningen i to eller flere medlemsstater — bestemmelse i en medlemsstats lovgivning om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser — national lovgivning, hvorefter perioder i henhold til en lovsformodning ("krigsformodningsregel") anerkendes i det omfang, hvori disse perioder ikke danner grundlag for optjening af pension fra en anden (eventuelt udenlandsk) ordning«)	6
2000/C 47/11	Domstolens dom (Første Afdeling) af 18. november 1999 i sag C-191/98 P, Georges Tzoanos mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — frifindelse for en påstand om annullation af en afgørelse om fjernelse fra tjenesten — sideløbende disciplinærsag og straffesag (tjenestemandsvedtægtens artikel 88, stk. 5)«)	7
2000/C 47/12	Domstolens dom af 18. november 1999 i sag C-200/98, X AB og Y AB mod Riksskatteverket (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Regeringsrätten (»Etableringsfrihed — betalinger fra et svensk selskab til dets datterselskab — fritagelse for selskabsskat«)	7
2000/C 47/13	Domstolens dom (Første Afdeling) af 18. november 1999 i sag C-275/98, Unitron Scandinavia A/S og 3-S A/S, Danske Svineproducenters Serviceselskab, mod Ministeriet for Fødevarer, Landbrug, og Fiskeri (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Klagenævnet for Udbud) (»Offentlige indkøbsaftaler — direktiv 93/36/EØF — indgåelse af kontrakter af et organ, der ikke er en ordregivende myndighed«)	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 47/14	Domstolens dom af 23. november 1999 i sag C-149/96, Den Portugisiske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union (»Handelspolitik — markedsadgang for tekstilvarer — varer med oprindelse i Indien og Pakistan«)	8
2000/C 47/15	Domstolens dom af 23. november 1999 i de forenede sager C-369/96 og C-376/96, straffesager mod Jean-Claude Arblade, Arblade & Fils SARL, civilretligt ansvarlig part (sag C-369/96), og Bernard Leloup, Serge Leloup, Sofrage SARL, civilretligt ansvarlig part (sag C-376/96) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal correctionnel de Huy) (»Fri udveksling af tjenesteydelser — midlertidig forflyttelse af arbejdstagere med henblik på opfyldelse af en kontrakt — restriktioner«)	9
2000/C 47/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 25. november 1999 i sag C-212/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland (»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 93/83/EØF«)	10
2000/C 47/17	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 2. december 1999 i sag C-234/98, G.C. Allen m.fl. mod Amalgamated Construction Co. Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Industrial Tribunal, Leeds) (»Varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder — overførsel inden for samme koncern«)	10
2000/C 47/18	Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 18. november 1999 i sag C-431/98 P, Nicolaos Progoulis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Appel — åbenbart, at appellen skal forkastes«)	11
2000/C 47/19	Sag C-363/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. juni 1999 af Gerechtshof, Haag, i sagen Koninklijke KPN Nederland NV, tidligere Koninklijke PTT Nederland NV, mod Het Benelux-Merkenbureau	11
2000/C 47/20	Sag C-382/99: Sag anlagt den 9. oktober 1999 af Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	12
2000/C 47/21	Sag C-404/99: Sag anlagt den 22. oktober 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	13
2000/C 47/22	Sag C-439/99: Sag anlagt den 17. november 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	14
2000/C 47/23	Sag C-442/99 P: Appel iværksat den 22. november 1999 af Cordis Obst und Gemüse Großhandel GmbH til prøvelse af dom afsagt den 28. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-612/97, Cordis Obst und Gemüse Großhandel GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik	15
2000/C 47/24	Sag C-445/99: Sag anlagt den 23. november 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	16
2000/C 47/25	Sag C-446/99: Sag anlagt den 23. november 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig	16
2000/C 47/26	Sag C-453/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. august 1999 af Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen Courage Ltd mod Bernard Crehan (i det oprindelige søgsmål) og Bernard Crehan mod 1) Courage Ltd, 2) Intreprenneur Estates (CPC) plc, og 3) Courage Group Ltd (ved modkrav)	17

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 47/27	Sag C-456/99 P: Appel iværksat den 30. november 1999 af J til prøvelse af dom afsagt den 28. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-28/98 J mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	17
2000/C 47/28	Sag C-457/99: Sag anlagt den 1. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	18
2000/C 47/29	Sag C-458/99: Sag anlagt den 1. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	18
2000/C 47/30	Sag C-459/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 23. november 1999 af Kongeriget Belgiens Conseil d'État i sagen ASBL Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie (MRAX) mod État belge	19
2000/C 47/31	Sag C-461/99: Sag anlagt den 1. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	19
2000/C 47/32	Sag C-462/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. november 1999 af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i klagesagen Connect Austria Gesellschaft für Telekommunikation GmbH mod Telekom-Control-Kommission, den berørte part i sagen: Mobilkom Austria Aktiengesellschaft	20
2000/C 47/33	Sag C-463/99: Sag anlagt den 2. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	20
2000/C 47/34	Sag C-464/99: Sag anlagt den 1. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	21
2000/C 47/35	Sag C-465/99 P: Appel iværksat den 3. december 1999 af PARTEX — Companhia Portuguesa de Serviços SA til prøvelse af dom afsagt den 16. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-182/96, Partex — Companhia Portuguesa de Serviços SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
2000/C 47/36	Sag C-467/99: Sag anlagt den 3. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	22
2000/C 47/37	Sag C-469/99: Sag anlagt den 7. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	23
2000/C 47/38	Sag C-472/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. september 1999 af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien i sagen CLEAN CAR Autoservice GmbH mod 1) Stadt Wien og 2) Republikken Østrig	23
2000/C 47/39	Sag C-474/99: Sag anlagt den 14. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	24
2000/C 47/40	Sag C-476/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 8. december 1999 af Centrale Raad van Beroep, i sagen H. Lommers mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij	24

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 47/41	Sag C-484/99: Sag anlagt den 21. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	24
2000/C 47/42	Sag C-498/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. december 1999 af VAT and Duties Tribunals, Manchester Tribunal Centre, i sagen Town and County Factors Ltd mod Commissioners of Customs and Excise	25
2000/C 47/43	Sag C-510/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 15. november 1999 af Tribunal de Grande Instance de Grenoble i sagen Republikkens anklagemyndighed og Fédération Départementale des Chasseurs de l'Isère, Fédération Rhône Alpes de Protection de la Nature (FRAPNA), Isère-afdelingen, som civilretlige parter, mod Xavier Tridon	25
2000/C 47/44	Sagerne C-541/99 og C-542/99: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. november 1999 af Ufficio del Giudice di Pace di Viadana i sagen CAPE Snc, Parma, mod IDEALSERVICE Srl, Viadana, og IDEALSERVICE MN RE Sas, Viadana, mod OMAI Srl, Cadelbosco Sotto	26
RETTEEN I FØRSTE INSTANS		
2000/C 47/45	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 13. december 1999 i de forenede sager T-189/95, T-39/96 og T-123/96, Service pour le Groupement d'acquisitions (SGA) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Konkurrence — salg af motorkøretøjer — undersøgelse af klager — passivitets-, annullations- og erstatningssøgsmål) .	27
2000/C 47/46	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 1. december 1999 i de forenede sager T-125/96 og T-152/96, Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH og C.H. Boehringer Sohn mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Direktiv om forbud mod anvendelse af beta-agonister i husdyrbrug — forordning, hvorefter gyldigheden af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærlægemidler er begrænset til kun at omfatte visse terapeutiske indikationer — annullationssøgsmål — formaliteten proportionalitetsprincippet)	27
2000/C 47/47	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. december 1999 i sag T-22/97, Kesko Oy (mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser — annullationssøgsmål — formaliteten — søgsmålets genstand — Kommissionens kompetence i henhold til artikel 22, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 4064/89 — påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstaterne — skabelse af dominerende stilling)	28
2000/C 47/48	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. december 1999 i forenede sager T-33/98, og T-34/98, Petrotub SA og Republica SA mod Rådet for Den Europæiske Union (Antidumpingtold — sømløse rør af jern eller ulegeret stål — EU's aftale med Rumænien — normalværdi — dumpingmargin — tab — eksportørernes processuelle rettigheder)	28
2000/C 47/49	Sag T-235/99: Sag anlagt den 14. oktober 1999 af Garage Bergsteyn BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2000/C 47/50	Sag T-236/99: Sag anlagt den 14. oktober 1999 af Direcks Service Station Bocholtz BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2000/C 47/51	Sag T-269/99: Sag anlagt den 3. november 1999 af Territorio Histórico de Gipuzkoa y Gipuzkoako Foru Aldundia — Diputación Foral de Gipuzkoa, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2000/C 47/52	Sag T-271/99: Sag anlagt den 3. november 1999 af Territorio Histórico de Alava, Arabako Foru Aldundia — Diputación Foral de Alava, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2000/C 47/53	Sag T-272/99: Sag anlagt den 3. november 1999 af Territorio Histórico de Bizkaia, Bizkaiko Foru Aldundia — Diputación Foral de Bizkaia, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2000/C 47/54	Sag T-273/99 — T-278/99: Sag anlagt den 27. oktober 1999 af Autoservice J. van Deursen BV m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2000/C 47/55	Sag T-279/99 — T-284/99: Sag anlagt den 27. oktober 1999 af De Haan Minerale Oliën BV m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2000/C 47/56	Sag T-317/99: Sag anlagt den 11. november 1999 af Franz Lemaître mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2000/C 47/57	Sag T-323/99: Sag anlagt den 15. november 1999 af INMA, Industrie Navali Meccaniche Affini, SpA (i likvidation) og ITAINVEST SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2000/C 47/58	Sag T-326/99: Sag anlagt den 19. november 1999 af Nancy Fern Olivieri mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering	33
2000/C 47/59	Sag T-327/99: Sag anlagt den 19. november 1999 af Front National mod Europa-Parlamentet	34

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 28. oktober 1999

i sag C-253/97, Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾**(»EUGFL — afslutning af regnskaber — regnskabsåret 1997«)**

(2000/C 47/01)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-253/97, Den Italienske Republik (befuldmægtiget: professor U. Leanza, bistået af G. De Bellis) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: P. Ziotti, bistået af advokat A. Dal Ferro), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 97/333/EF af 23. april 1997 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1993, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUFGL), Garanti-sektionen (EFT L 139, s. 30), for så vidt angår den del heraf, som vedrører Den Italienske Republik, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Sjette Afdeling, J. Moitinho de Almeida, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne L. Sevón, J.-P. Puissochet, P. Jann og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 28. oktober 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Kommissionens beslutning 97/333/EF af 23. april 1997 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter

for regnskabsåret 1993, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUFGL), Garanti-sektionen, annulleres, for så vidt der heri foretages en korrektion på 778 000 000 ITL på grund af for sen betaling med hensyn til interventionsopkøb af oksekød.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes i øvrigt.

3) Den Italienske Republik bærer fire femtedele af sagens omkostninger og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber en femtedel.

⁽¹⁾ EFT C 295 af 27.9.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. november 1999

i sag C-184/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland⁽¹⁾**(»Traktatbrud — Rådets direktiv 76/464/EØF — forurening af vandmiljøet — manglende gennemførelse«)**

(2000/C 47/02)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-184/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: G. zur Hausen) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: E. Röder og C.-D. Quasowski), angående en påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktaten, idet den ikke i overensstemmelse med artikel 7 i

Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø (EFT L 129, s. 23), har fastlagt programmer, som indeholder kvalitetsmålsætninger, med henblik på at formindske forureningen med de stoffer, som er opført på liste II i bilaget til direktivet, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen (refererende dommer), som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne G. Hirsch og H. Ragnemalm; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 11. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø, idet den ikke i overensstemmelse med direktivets artikel 7 har fastlagt programmer, som indeholder kvalitetsmålsætninger, med henblik på at formindske forureningen med de 99 stoffer, som er opført på liste I i bilaget til direktivet, men som ifølge liste II, første led, skal behandles på samme måde som de stoffer, som er opført på sidstnævnte liste.*
- 2) *Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 212 af 12.7.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. november 1999

i sag C-48/98, Firma Söhl & Söhlke mod Hauptzollamt Bremen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Bremen) (¹)

(EF-toldkodeksen og gennemførelsesforordningen — overskridelse af fristerne for fortoldning af ikke-fællesskabsvarer under midlertidig opbevaring — misligholdelser uden reelle følger for det korrekte forløb af midlertidig opbevaring eller toldprocedurer — forlængelse af fristen — begrebet åbenbar forsømmelse)

(2000/C 47/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-48/98, angående en anmodning, som Finanzgericht Bremen (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Firma Söhl & Söhlke mod Hauptzollamt

Bremen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 49, 204 og 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1) og af artikel 212a i forordning nr. 2913/92, som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets Forordning (EF) nr. 82/97 af 19. december 1996 (EFT 1997 L 17, s. 1), samt om gyldigheden og fortolkningen af artikel 859 og fortolkningen af artikel 900 og 905 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92 (EFT L 253, s. 1), som ændret ved artikel 1, nr. 29, i Kommissionens forordning (EF) nr. 3254/94 af 19. december 1994 (EFT L 346, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen (refererende dommer), som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne P.J.G. Kapteyn og H. Ragnemalm; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 11. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Ved artikel 859 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks er der gyldigt blevet indført en ordning, der udtømmende regulerer de misligholdelser, der omhandles i artikel 204, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks, som »ikke har haft reelle følger for det korrekte forløb af den midlertidige opbevaring eller den pågældende toldprocedure«.

- 2) a) De udtryk, der er benyttet i den tyske version af artikel 212a i forordning nr. 2913/92, som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EF) nr. 82/97 af 19. december 1996, artikel 239 i forordning nr. 2913/92 og artikel 859 i forordning nr. 2454/93 for at kvalificere forsømmeligheden, har den samme betydning. I den tyske version skal disse udtryk forstås som »offensichtliche Fahrlässigkeit« (åbenbar forsømmelighed).

- b) Det kan ikke antages, at der ikke foreligger åbenbar forsømmelighed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 239, stk. 1, andet led, i forordning nr. 2913/92, når toldskylden er opstået efter artikel 204, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2913/92 som følge af en adfærd, der anses for en åbenbar forsømmelighed i henhold til artikel 859, andet led, i forordning nr. 2454/93.

- c) Ved bedømmelsen af, om der foreligger »åbenbar forsømmelighed« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i toldkodeksens artikel 239, stk. 1, andet led, skal der især tages hensyn til, hvor komplicerede de bestemmelser er, hvis manglende overholdelse har medført, at der er opstået toldskyld, samt til den erhvervsdrivendes erfaring og agtpågivenhed. Det tilkommer den nationale ret på grundlag af disse kriterier at bedømme, om den erhvervsdrivende har gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed.

3) Fællesskabsretten er ikke til hinder for, at en national ret selvstændigt efterprøver, om betingelsen i artikel 859, nr. 1, i forordning nr. 2454/93 — nemlig at fristen ville være blevet forlænget — er opfyldt, når en ansøgning om forlængelse, der er blevet indgivet i tide, er blevet afvist af toldmyndighederne ved en afgørelse, der ikke længere kan påklages.

4) a) Alene omstændigheder, der kan bringe ansøgeren i en usædvanlig situation i forhold til andre erhvervsdrivende, der udøver samme virksomhed, kan berettigede en forlængelse af fristen i artikel 49, stk. 1, i forordning nr. 2913/92. Sådanne omstændigheder kan være usædvanlige omstændigheder, der selv om de ikke er udefra kommende i forhold til den erhvervsdrivende, ikke hører til de hændelser, som enhver erhvervsdrivende normalt bliver konfronteret med under udøvelsen af sit erhverv. Det tilkommer toldmyndighederne og de nationale domstole i hvert enkelt tilfælde at bedømme, om sådanne omstændigheder foreligger.

b) Fællesskabsretten ikke er til hinder for, at en erhvervsdrivende indgiver en enkelt ansøgning om forlængelse af den fastsatte frist for angivelse af varernes toldmæssige bestemmelse, når disse har været genstand for flere summariske angivelser. Dog kan der også i tilfælde, hvor der er indgivet én ansøgning, kun indrømmes en fristforlængelse for de varer, for hvilke fristen for at modtage en toldmæssig bestemmelse endnu ikke er overskredet.

5) Artikel 900, stk. 1, litra o), i forordning nr. 2454/93, som ændret ved artikel 1, nr. 29, i Kommissionens forordning (EF) nr. 3254/94 af 19. december 1994, finder anvendelse i tilfælde, hvor varerne havde kunnet indrømmes fællesskabsbehandling eller præferencetoldbehandling, men ikke i tilfælde, hvor varerne havde kunnet nyde godt af en anden gunstig behandling.

6) Når toldmyndigheden eller den nationale ret, der har fået forelagt en ansøgning om godtgørelse i henhold til artikel 900, stk. 1, litra o), i forordning nr. 2454/93, som ændret ved artikel 1, nr. 29, i forordning nr. 3254/94, ikke er i stand til at indrømme godtgørelsen, der er ansøgt om, i henhold til denne bestemmelse, skal den ex officio undersøge, om ansøgningen er berettiget i henhold til de andre bestemmelser i artikel 900 og i henhold til artikel 901-905 i forordning nr. 2454/93. Såfremt toldmyndigheden ikke er i stand til under hensyn til de påberåbte grunde at træffe afgørelse om godtgørelse af eller fritagelse for afgifter med hjemmel i artikel 899 i forordning nr. 2454/93, skal den ex officio undersøge, om der foreligger forhold, der »kan udgøre en særlig situation [i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 905, stk. 1, i forordning nr. 2454/93], som skyldes omstændigheder, hvor den berettigede hverken har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed», og som gør det nødvendigt at forelægge sagen for Kommissionen.

7) Toldmyndigheden eller den nationale ret, der har fået forelagt en ansøgning om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter, kan ikke antage, at den berettigede ikke har begået urigtigheder eller gjort sig skyldig i åbenbar forsømmelighed, alene fordi han befinder sig i den situation, der er omhandlet

i artikel 900, stk. 1, litra o), i forordning nr. 2454/93, som ændret ved artikel 1, nr. 29, i forordning nr. 3254/94.

(¹) EFT C 137 af 2.5.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 11. november 1999

i sag C-315/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 95/21/EF«)

(2000/C 47/04)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-315/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: B. Mongin og L. Pignataro) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: U. Leanza, bistået af D. Del Gaizo), angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 95/21/EF af 19. juni 1995 — om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse samt for leve- og arbejdsvilkår ombord (havnestatskontrol) — samt efter EF-traktaten, da den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet (EFT L 157, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, L. Sevón (refererende dommer), C. Gulmann og J.-P. Puissochet; generaladvokat: F.G. Jacobs; justitssekretær: R. Grass, den 11. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 95/21/EF af 19. juni 1995 — om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse samt for leve- og arbejdsvilkår ombord (havnestatskontrol) — da den ikke inden fristens udløb har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 327 af 24.10.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 11. november 1999

i sag C-350/98, Henkel Hellas ABEE mod Elliniko Dimosio
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Diikitiko Protodikio Pirea)⁽¹⁾

(»Direktiv 69/335/EØF — kapitaltilførselsafgifter — afgift på omdannelse af ikke uddelt overskud til selskabskapital«)

(2000/C 47/05)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-350/98, angående en anmodning, som Diikitiko Protodikio Pirea (Grækenland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Henkel Hellas ABEE mod Elliniko Dimosio, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4 og 7 i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 (EFT L 156, s. 23), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, R. Schintgen, som fungerende formand for Sjette Afdeling, samt dommerne G. Hirsch og H. Ragnemalm (refererende dommer); generaladvokat: N. Fennelly; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 11. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985, skal fortolkes således, at det er til hinder for opkrævning af en afgift som den i hovedsagen omhandlede på omdannelse af ikke uddelt overskud til selskabskapital i et kapitalsselskab.

⁽¹⁾ EFT C 358 af 21.11.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. november 1999

i sag C-442/97, Jozef van Coile mod Rijksdienst voor Pensioenen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Arbeidsrechtbank Brugge)⁽¹⁾

(»Social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 (som ændret ved forordning (EØF) nr. 1248/92) — ydelser af samme art, som skal udredes i henhold til lovgivningen i to eller flere medlemsstater — bestemmelse i en medlemsstats lovgivning om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser — national lovgivning, hvorefter perioder i henhold til en lovsformodning "krigsformodningsregel" anerkendes i det omfang, hvori disse perioder ikke danner grundlag for optjening af pension fra en anden (eventuelt udenlandsk) ordning«)

(2000/C 47/06)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-442/97, angående en anmodning, som Arbeidsrechtbank Brugge (Belgien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Jozef van Coile mod Rijksdienst voor Pensioenen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 (EFT L 136, s. 7), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward (refererende dommer), og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, L. Sevón, J.-P. Puissochet og M. Wathelet; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 18. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede — hvorefter en arbejdstager, der i perioden mellem den 1. januar 1938 og den 1. januar 1945 var erhvervsmæssigt beskæftiget og indbetalte minimumsbidrag ifølge en social sikringsordning i den pågældende stat, anses for at have foretaget indbetalinger af en sådan størrelse, at vedkommende har godtgjort at have haft en regelmæssig hovedbeskæftigelse i hele perioden mellem det tidspunkt, hvor den godtgjorte beskæftigelse ophørte, og den 1. januar 1946, idet denne formodning dog ikke finder anvendelse på de beskæftigelsesperioder, hvor den pågældende har modtaget pension i henhold til en ordning i den anden stat udgør ikke en bestemmelse om nedsættelse, midlertidig

inddragelse eller bortfald af ydelser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992.

(¹) EFT C 55 af 20.2.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 18. november 1999

i sag C-209/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union (¹)

(»Forordning (EF) nr. 515/97 — hjemmel — EF-traktatens artikel 235 (nu artikel 308 EF) eller EF-traktatens artikel 100 A (efter ændring nu artikel 95 EF)«)

(2000/C 47/07)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-209/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. Nolin og P. van Nuffel), støttet af Europa-Parlamentet befuldmægtigede J. Schoo og J.-L. Rufas Quintana), mod Rådet for Den Europæiske Union befuldmægtigede B. Hoff-Nielsen, M.C. Giorgi og F. Anton), støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: M. Perrin de Brichambaut og F. Pascal), angående en påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne (EFT L 82, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af P.J.G. Kapteyn, som fungerende formand for Sjette Afdeling, samt dommerne G. Hirsch (refererende dommer) og H. Ragnemalm; generaladvokat: A. Saggio; justitssekretær: R. Grass, den 18. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger. Europa-Parlamentet og Den Franske Republik bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 228 af 26.7.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. november 1999

i sag C-107/98, Teckal Srl mod Comune di Viano, Azienda Gas-Acqua Consorziale (AGAC) di Reggio Emilia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna) (¹)

(»Offentlige tjenesteydelses- og indkøbsaftaler — direktiv 92/50/EØF og 93/36/EØF — lokal myndigheds tildeling af en kontrakt til et konsortium, som den selv deltager i, om levering af varer og bestemte tjenesteydelser«)

(2000/C 47/08)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-107/98, angående en anmodning, som Tribunale amministrativo regionale per l'Emilia-Romagna (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Teckal Srl mod Comune di Viano, Azienda Gas-Acqua Consorziale (AGAC) di Reggio Emilia, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 6 i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne L. Sevón, J.-P. Puissochet, P. Jann (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: G. Cosmas; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 18. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb finder anvendelse, når en ordregivende myndighed som f.eks. en lokal myndighed ønsker skriftligt med en fra den formelt forskellig institution, som også selvstændigt i forhold til den træffer beslutninger, at indgå en gensidigt bebyrdende aftale om levering af varer, hvorved det er uden betydning, om denne institution selv er en ordregivende myndighed.

(¹) EFT C 209 af 4.7.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. november 1999

i sag C-151/98 P, **Pharos SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Fédération européenne de la santé animale (Fedesa)** ⁽¹⁾

(»Appel — veterinærmedicinske præparater — somatosalm — procedure til fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer reguleringsudvalg — manglende udtalelse — frist til forelæggelse for Rådet«)

(2000/C 47/09)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-151/98 P, Pharos SA, Seraing (Belgien), ved advokat A. Vandencastele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat E. Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, angående appel af dom afsagt den 17. februar 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-105/96, Pharos mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, hvori der er nedlagt påstand om delvis ophævelse af denne dom — de andre parter i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: M. Nolin) og Fédération européenne de la santé animale (Fedesa), Bruxelles (Belgien), ved advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Arendt og Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, L. Sevón (refererende dommer), C. Gulmann og J.-P. Puissochet; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 18. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Pharos SA betaler appelsagens omkostninger.
- 3) Fédération européenne de la santé animale (Fedesa) betaler sine egne omkostninger og de omkostninger, Kommissionen har afholdt som følge af interventionen.

⁽¹⁾ EFT C 209 af 4.7.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 18. november 1999

i sag C-161/98, **Georges Platbrood mod Office national des pensions (ONP)** (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal du travail de Mons) ⁽¹⁾

(»Social sikring — forordning (EØF) nr. 1408/71 (som ændret ved forordning (EØF) nr. 1248/92) — ydelser af samme art, som skal udredes i henhold til lovgivningen i to eller flere medlemsstater — bestemmelse i en medlemsstats lovgivning om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser — national lovgivning, hvorefter perioder i henhold til en lovsformodning ("krigsformodningsregel") anerkendes i det omfang, hvori disse perioder ikke danner grundlag for optjening af pension fra en anden (eventuelt udenlandsk) ordning«)

(2000/C 47/10)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-161/98, angående en anmodning, som Tribunal du travail de Mons (Belgien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Georges Platbrood mod Office national des pensions (ONP), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992 (EFT L 136, s. 7), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward (refererende dommer), og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, L. Sevón, J.-P. Puissochet og M. Wathelet; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 18. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede — hvorefter en arbejdstager, der i perioden mellem den 1. januar 1938 og den 31. december 1944 var erhvervsmæssigt beskæftiget, må anses for at have fortsat denne beskæftigelse på samme betingelser for varighed i hele perioden mellem det tidspunkt, hvor beskæftigelsen ophørte, og den 31. december 1945, idet denne formodning dog ikke finder anvendelse på de beskæftigelsesperioder, hvor den pågældende har modtaget pension i henhold til en ordning i en anden stat — udgør ikke en bestemmelse om nedsættelse, midlertidig inddragelse eller bortfald af ydelser i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i

Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1248/92 af 30. april 1992.

(¹) EFT C 209 af 4.7.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 18. november 1999

i sag C-191/98 P, Georges Tzoanos mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(»Appel — frifindelse for en påstand om annullation af en afgørelse om fjernelse fra tjenesten — sideløbende disciplinærsag og straffesag (tjenestemandesvedtægtens artikel 88, stk. 5)«)

(2000/C 47/11)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-191/98 P, Georges Tzoanos, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Athen (Grækenland), ved advokat E. Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, angående appel af dom afsagt den 19. marts 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-74/96, Tzoanos mod Kommissionen (Sml. Pers. I-A, s. 129 og II, s. 343), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom — den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmagtiget: G. Valsesia, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og O. Speltdoorn), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af formanden for Femte Afdeling, D.A.O. Edward (refererende dommer), som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne P. Jann og M. Wathelet; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 18. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Georges Tzoanos betaler appelsagens omkostninger.

(¹) EFT C 258 af 15.8.1998.

DOMSTOLENS DOM

af 18. november 1999

i sag C-200/98, X AB og Y AB mod Riksskatteverket (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Regeringsrätten (¹))

(»Etableringsfrihed — betalinger fra et svensk selskab til dets datterselskab — fritagelse for selskabsskat«)

(2000/C 47/12)

(Processprog: svensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-200/98, angående en anmodning, som Regeringsrätten (Sverige) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, X AB og Y AB mod Riksskatteverket, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF), EF-traktatens artikel 53 (ophævet ved Amsterdam-traktaten), EF-traktatens artikel 54 (efter ændring nu artikel 44 EF), EF-traktatens artikel 55 (nu artikel 45 EF), EF-traktatens artikel 56 og 57 (efter ændring nu artikel 46 EF og 47 EF) samt EF-traktatens artikel 58, 73 B og 73 D (nu artikel 48 EF, 56 EF og 58 EF), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida, D.A.O. Edward (refererende dommer), L. Sevón og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet; generaladvokat: A. Saggio; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 18. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Når en medlemsstat indrømmer bestemte skattelettelser for koncernbidrag, som finder sted mellem to aktieselskaber med hjemsted i medlemsstaten, og det ene af disse selskaber ejes fuldt ud af det andet, enten direkte af dette eller sammen med

— et eller flere helejede datterselskaber, der også har hjemsted i medlemsstaten, eller

— et eller flere helejede datterselskaber, der har hjemsted i en anden medlemsstat, med hvilken den førstnævnte medlemsstat har indgået en dobbeltbeskatningsoverenskomst, som indeholder en ikke-diskrimineringsklausul,

er EF-traktatens artikel 52 (efter ændring nu artikel 43 EF), EF-traktatens artikel 53 (ophævet ved Amsterdam-traktaten), EF-traktatens artikel 54 (efter ændring nu artikel 44 EF), EF-traktatens artikel 55 (nu artikel 45 EF), EF-traktatens artikel 56 og 57 (efter ændring nu artikel 46 EF og 47 EF) samt EF-traktatens artikel 58, (nu artikel 48 EF), til hinder for, at de samme skattelettelser ikke indrømmes for koncernbidrag mellem to aktieselskaber med hjemsted i medlemsstaten, når det ene af selskaberne fuldt ud ejes af det andet selskab sammen med flere helejede datterselskaber, der har hjemsted i flere andre medlemsstater, med hvilke den førstnævnte medlemsstat har indgået dobbeltbeskatningsoverenskomster, som indeholder en ikke-diskrimineringsklausul.

(¹) EFT C 258 af 15.8.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 18. november 1999

i sag C-275/98, Unitron Scandinavia A/S og 3-S A/S, Danske Svineproducenters Serviceselskab, mod Ministeriet for Fødevarer, Landbrug, og Fiskeri (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Klagenævnet for Udbud)⁽¹⁾

(»Offentlige indkøbsaftaler — direktiv 93/36/EØF — indgåelse af kontrakter af et organ, der ikke er en ordregivende myndighed«)

(2000/C 47/13)

(Processprog: dansk)

I sag C-275/98, angående en anmodning, som Klagenævnet for Udbud i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Unitron Scandinavia A/S og 3-S A/S, Danske Svineproducenters Serviceselskab, mod Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2, stk. 2, i Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb (EFT L 199, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón, og dommerne P. Jann (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 18. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 2, stk. 2, i Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb har en selvstændig betydning i forhold til bestemmelserne i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler.
- 2) Artikel 2, stk. 2, i direktiv 93/36 skal fortolkes på følgende måde.
 - Bestemmelsen pålægger en ordregivende myndighed, der overdrager en særlig ret eller eneret til at udføre offentlige tjenesteydelser til et organ, der ikke er en ordregivende myndighed, at kræve af det pågældende organ, at det ved indgåelse af offentlige indkøbsaftaler med tredjemand som led i denne virksomhed respekterer princippet om, at forskelsbehandling på grundlag af nationalitet ikke er tilladt.
 - Derimod pålægger bestemmelsen under disse omstændigheder ikke den ordregivende myndighed at kræve af det pågældende organ, at det ved indgåelse af sådanne offentlige indkøbsaftaler overholder udbudsprocedurerne i direktiv 93/36.

DOMSTOLENS DOM

af 23. november 1999

i sag C-149/96, Den Portugisiske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union⁽¹⁾

(»Handelspolitik — markedsadgang for tekstilvarer — varer med oprindelse i Indien og Pakistan«)

(2000/C 47/14)

(Processprog: portugisisk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-149/96, Den Portugisiske Republik (befuldmægtigede: L. Fernandes og C. Botelho Moniz) mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: S. Kyriakopoulou og I. Lopes Cardoso), støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: C. de Salins G. Mignot) og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: M. de Pauw og F. de Sousa Fialhoa), angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse 96/386/EF af 26. februar 1996 om indgåelsen af aftalememoranda mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Indien og mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Islamiske Republik Pakistan om arrangementer for markedsadgang for tekstilvarer (EFT L 153, s. 47), har Domstolen, sammensat af formanden for Tredje og Sjette Afdeling, J.C. Moitinho de Almeida, som fungerende præsident, afdelingsformændene D.A.O. Edward, L. Sevón og R. Schintgen samt dommerne P.J.G. Kapteyn (refererende dommer), C. Gullmann, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnernalm og M. Wathelet; generaladvokat: A. Saggio; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 23. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Den Portugisiske Republik betaler sagens omkostninger.
- 3) Den Franske Republik og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afholder deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 233 af 10.8.1996.

⁽¹⁾ EFT C 278 af 5.9.1998.

DOMSTOLENS DOM

af 23. november 1999

i de forenede sager C-369/96 og C-376/96, straffesager mod Jean-Claude Arblade, Arblade & Fils SARL, civilretligt ansvarlig part (sag C-369/96), og Bernard Leloup, Serge Leloup, Sofrage SARL, civilretligt ansvarlig part (sag C-376/96) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Tribunal correctionnel de Huy)⁽¹⁾

(»Fri udveksling af tjenesteydelser — midlertidig forflyttelse af arbejdstagere med henblik på opfyldelse af en kontrakt — restriktioner«)

(2000/C 47/15)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-369/96 og C-376/96, angående anmodninger, som Tribunal correctionnel de Huy (Belgien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende straffesager mod Jean-Claude Arblade, Arblade & Fils SARL, civilretligt ansvarlig part (sag C-369/96), og Bernard Leloup, Serge Leloup, Sofrage SARL, civilretligt ansvarlig part (sag C-376/96), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF) og EF-traktatens artikel 60 (nu artikel 50 EF), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.C. Moitinho de Almeida, D.A.O. Edward (refererende dommer) og R. Schintgen samt dommerne J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm og M. Wathelet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 23. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF) og EF-traktatens artikel 60 (nu artikel 50 EF) er ikke til hinder for, at en medlemsstat forpligter en virksomhed, som er etableret i en anden medlemsstat, og som midlertidigt udfører arbejder i den førstnævnte stat, til at betale sine udstationerede arbejdstagere den mindsteløn, som er fastsat ved den gældende kollektive overenskomst i den førstnævnte medlemsstat, forudsat at de pågældende bestemmelser er tilstrækkeligt præcise og tilgængelige, således at det ikke i praksis er umuligt eller urimeligt vanskeligt for en sådan arbejdsgiver at få klarhed over, hvilke forpligtelser han skal overholde.

2) Traktatens artikel 59 og 60 er til hinder for, at en medlemsstat — selv ved ordens og sikkerhedsforskrifter — forpligter en virksomhed, som er etableret i en anden medlemsstat, og som midlertidigt udfører arbejder i den førstnævnte stat, til for

hver udstationeret arbejdstager at betale arbejdsgiverbidrag til ordninger som de belgiske ordninger med »timbres-intempéries« og »timbres-fidélité« og til at udstede et personligt kort til hver arbejdstager, når den pågældende virksomhed i den stat, hvor den er etableret, allerede er underkastet forpligtelser, der i det væsentlige er sammenlignelige hermed efter deres formål, som er at beskytte arbejdstagernes interesser, over for samme arbejdstagere og for samme beskæftigelsesperioder.

3) Traktatens artikel 59 og 60 er til hinder for, at en medlemsstat — selv ved ordens og sikkerhedsforskrifter — forpligter en virksomhed, som er etableret i en anden medlemsstat, og som midlertidigt udfører arbejder i den førstnævnte stat, til at udfærdige arbejdsretlige dokumenter, såsom et arbejdsregulativ, et særligt personaleregister og et personligt regnskab for hver udstationeret arbejdstager, i den form, der kræves efter reglerne i den førstnævnte stat, såfremt det hensyn til social beskyttelse af arbejdstagerne, som kan begrunde sådanne krav, allerede er tilgodeset ved, at der fremlægges arbejdsretlige dokumenter, som den nævnte virksomhed fører i medfør af reglerne i den medlemsstat, hvor den er etableret.

Dette er tilfældet, når virksomheden i den stat, hvor den er etableret, allerede er underkastet forpligtelser til at føre arbejdsretlige dokumenter, som er sammenlignelige med de forpligtelser, der gælder efter reglerne i værtsmedlemsstaten, efter deres formål, som er at beskytte arbejdstagernes interesser, over for samme arbejdstagere og for samme beskæftigelsesperioder.

4) Traktatens artikel 59 og 60 er ikke til hinder for, at en medlemsstat forpligter en virksomhed, som er etableret i en anden medlemsstat, og som midlertidigt udfører arbejder i den førstnævnte stat, til i den periode, hvor der udøves virksomhed på førstnævnte medlemsstats område, at holde arbejdsretlige dokumenter til rådighed på byggepladsen eller på et andet tilgængeligt og klart defineret sted i denne stat, såfremt en sådan foranstaltning er nødvendig, for at medlemsstaten effektivt kan kontrollere, at dens regler, som er begrundet i hensynet til at yde arbejdstagerne social beskyttelse, overholdes.

5) Traktatens artikel 59 og 60 er til hinder for, at en medlemsstat — selv ved ordens og sikkerhedsforskrifter — forpligter en virksomhed, som er etableret i en anden medlemsstat, og som midlertidigt udfører arbejder i den førstnævnte stat, til i en periode på fem år efter, at den er ophørt med at beskæftige arbejdstagere i den førstnævnte medlemsstat, at opbevare arbejdsretlige dokumenter såsom personaleregisteret og det personlige regnskab på den i denne medlemsstat beliggende bopæl for en fysisk person, som opbevarer dokumenterne som fuldmægtig eller repræsentant.

⁽¹⁾ EFT C 9 af 11.1.1997; EFT C 40 af 8.2.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 25. november 1999

i sag C-212/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland⁽¹⁾

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 93/83/EØF«)

(2000/C 47/16)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-212/98, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: K. Banks) mod Irland (befuldmægtiget: M.A. Buckley), angående en påstand om, at det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget og/eller underrettet Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og tv-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel (EFT L 248, s. 15), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne L. Sevón, P.J.G. Kapteyn (refererende dommer), P. Jann og H. Ragnemalm; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 25. november 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og tv-udsendelse via satellit og viderespredning pr. kabel, idet det ikke inden for den fastsatte frist har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme direktivet.

2) Irland betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 234 af 25.7.1998.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 2. december 1999

i sag C-234/98, G.C. Allen m.fl. mod Amalgamated Construction Co. Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Industrial Tribunal, Leeds)⁽¹⁾

(»Varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder — overførsel inden for samme koncern«)

(2000/C 47/17)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-234/98, angående en anmodning, som Industrial Tribunal, Leeds (Det Forenede Kongerige) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, G.C. Allen m.fl. mod Amalgamated Construction Co. Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT L 61, s. 26), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J.-P. Puissechot (refererende dommer) og P. Jann; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 2. december 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Rådets direktiv 77/187/EØF af 14. februar 1977 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter finder anvendelse på en overførsel mellem to selskaber i samme koncern, som har ejere, ledelse, lokaler og arbejde til fælles.

2) Direktiv 77/187 finder anvendelse i en situation, hvor et selskab i en koncern beslutter at give et andet selskab i samme koncern kontrakter om anlæg af minegange i underentreprise, såfremt der samtidig overføres en økonomisk enhed mellem de to selskaber. Begrebet økonomisk enhed omfatter en organiseret helhed af personer og aktiver, der gør det muligt at udøve en økonomisk virksomhed med et selvstændigt formål.

(¹) EFT C 278 af 5.9.1998.

DOMSTOLENS KENDELSE**(Første Afdeling)****af 18. november 1999****i sag C-431/98 P, Nicolaos Progoulis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾****(»Appel — åbenbart, at appellen skal forkastes«)**

(2000/C 47/18)

(Processprog: fransk)

I sag C-431/98 P, Nicolaos Progoulis, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokaterne K. Adamantopoulos og V. Akritidis, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, angående appel af kendelse afsagt den 21. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-237/97, Nicolaos Progoulis mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 521 og II, s. 1569, hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af kendelsen — den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Currall, bistået af advokat B. Wägenbaur) — har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, L. Sevón (refererende dommer), og dommerne P. Jann og M. Wathelet; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: R. Grass, den 18. november 1999 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Appellanten betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 20 af 23.1.1999.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 3. juni 1999 af Gerechtshof, Haag, i sagen Koninklijke KPN Nederland NV, tidligere Koninklijke PTT Nederland NV, mod Het Benelux-Merkenbureau

(Sag C-363/99)

(2000/C 47/19)

Ved kendelse afsagt den 3. juni 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 1. oktober 1999, har Gerechtshof, Haag, i sagen Koninklijke KPN Nederland NV, tidligere Koninklijke PTT Nederland NV, mod Het Benelux-Merkenbureau forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. (Spørgsmål IV.a.) Skal Benelux-varemærkemyndigheden, som ved protokol af 2. december 1992 om ændring af den ensartede Beneluxlov om varemærker (BMW, Trb.1993, 12) har fået overdraget prøvelse af anmeldte varemærker i forhold til de absolutte afvisningsgrunde, der er gengivet i artikel 3, stk. 1, sammenholdt med artikel 2 i Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT 1989 L 40), ikke alene tage hensyn til tegnet, således som det er anmeldt, men også til alle myndigheden bekendte relevante faktiske omstændigheder, herunder dem, som anmelderen har meddelt den (f.eks. at anmelderen allerede før anmeldelsen har anvendt tegnet i vidt omfang som varemærket for de pågældende varer, eller at det fremgår af undersøgelsen, at tegnet for de i ansøgningen nævnte varer og/eller tjenesteydelser ikke vil kunne føre til vildledning af offentligheden)?
2. (Spørgsmål V) Gælder svaret på spørgsmål 1 (spørgsmål IV.a) også for Benelux-varemærkemyndighedens stillingtagen til spørgsmålet, om dens indvendinger mod registrering er imødekommet af anmelderen, og for dens afgørelse om at afvise varemærket helt eller delvis, begge nævnt i BMW artikel 6a, stk. 4?
3. (Spørgsmål VI) Gælder svaret på spørgsmål 1 (spørgsmål IV.a) også for den retsafgørelse, der skal træffes i den i henhold til BMW artikel 6b anlagte sag?
4. Spørgsmål IX.a) Når henses til bestemmelserne i Pariserkonventionens artikel 6e, punkt B, nr. 2, omfatter varemærker, som i henhold til direktivets artikel 3, stk. 1, litra c), ikke registreres, eller såfremt de registreres, erklæres ugyldige, da også varemærker, som er sammensat af tegn eller angivelser, som i omsætningen kan tjene til at betegne varens eller tjenesteydelsens art, beskaffenhed, mængde, anvendelse, værdi, geografiske oprindelse, tidspunktet for varens fremstilling eller for præstationen af tjenesteydelsen eller andre egenskaber ved disse, også såfremt denne sammensætning ikke er den (eneste eller mest benyttede) daglige betegnelse heraf? Spiller det herved en rolle, om der er få eller mange konkurrenter, som kan have interesse i muligheden for at anvende sådanne betegnelser? (Jf. Benelux-domstolens dom af 19.1.1981, NJ 1981, 294, P. Ferrero & Co. SpA mod Alfred Ritter, Schokoladefabrik GmbH (Kinder))
5. (Spørgsmål X.a) Skal der besvarelsen af spørgsmålet, om et tegn, der består af et (nyt) ord, som er sammensat af bestanddele, der hver for sig savner ethvert særpræg med hensyn til de varer eller tjenesteydelser, for hvilke

Er det endvidere af betydning, at BMW artikel 13C bestemmer, at retten til et varemærke, som er affattet på et af Benelux-området nationale eller regionale sprog, ifølge gældende ret omfatter dets oversættelse et andet af disse sprog?

anmeldelsen er foretaget, svarer til den i direktivets artikel 2 (og i BMW artikel 1) givne definition af et varemærke, gås ud fra, at et sådant (nyt) ord i princippet har særpræg?

6. (Spørgsmål X.b) I benægtende fald, må det da antages, at et sådant ord (bortset fra tilfælde, hvor det er optaget i almindelig sprogbrug) i princippet savner særpræg, og at det kun forholder sig anderledes, hvis der foreligger yderligere omstændigheder, som fører til, at kombinationen er mere end summen af delene?

Er et herved at betydning, om tegnet er det eneste eller i det mindste det nærmestliggende udtryk for at betegne den pågældende egenskab eller (kombinationer af) egenskaber, eller om der findes synonymer herfor, som rimeligvis også kan bruges, eller at ordet angiver en kommercielt væsentlig eller en mere underordnet egenskab ved varen eller tjenesteydelsen?

Er det desuden af betydning, at retten til et varemærke, som er affattet på et af Benelux-områdets nationale eller regionale sprog, ifølge BMW artikel 13 efter gældende ret omfatter dets oversættelse til et andet af disse sprog?

7. (Spørgsmål XI) Er den blotte omstændighed, at et beskrivende tegn også anmeldes som varemærke for varer og/eller tjenesteydelser, for hvilke tegnet ikke er beskrevet, tilstrækkelig til at kunne fastslå, at tegnet af denne grund har særpræg for disse varer og/eller tjenesteydelser (f.eks. tegnet Postkantoor (postkontor) for møbler)?

I benægtende fald skal der ved besvarelsen af spørgsmålet, om et sådant beskrivende tegn har særpræg for sådanne varer og/eller tjenesteydelser, tages hensyn til den mulighed, at (en del af) offentligheden på grund af tegnets beskrivende betydning eller betydninger, ikke vil opfatte dette tegn som et tegn med særpræg for (alle eller nogle af) disse varer eller tjenesteydelser?

8. (Spørgsmål XI1.a) Har det nogen betydning for besvarelsen af de ovennævnte spørgsmål, at efter at Benelux-staterne har valgt at lade ansøgninger om registrering af varemærker undersøge af Benelux-varemærkemyndigheden, før de registreres, (skal) Beneluxvaremærkemyndighedens undersøgelsespraksis i henhold til BMW artikel 6a ifølge regeringernes fælles kommentar »være en forsigtig og tilbageholdende praksis, hvorved der tages hensyn til alle erhvervslivets interesser, og hvorved det skal tilstræbes kun indholdsmæssigt at ændre eller nægte at godkende varemærker, som åbenbart ikke kan godkendes«?

I bekræftende fald, efter hvilke normer skal det afgøres, om en ansøgning om registrering »åbenbart ikke kan godkendes«?

Det antages, at der under en sag om indsigelse mod registreringens gyldighed (som kan indledes efter registreringen af et tegn) ikke gælder den ekstra betingelse for at påberåbe sig det som varemærke ansøgte tegns ugyldighed, at tegnet »åbenbart ikke kan godkendes«.

9. (Spørgsmål XIII.a) Er det foreneligt med direktivets opbygning og Pariserkonventionen, at et tegn registreres for bestemte varer eller tjenesteydelser med den begrænsning, at registreringen kun gælder for disse varer eller tjenesteydelser, såfremt disse ikke besidder en bestemt egenskab eller bestemte egenskaber (f.eks. ansøgning om registrering af tegnet Postkantoor for tjenesteydelserne afholdelse af direct-mail kampagner og udgivelse af frimærker, »for så vidt disse ikke har tilknytning til et postkontor«).

10. (Spørgsmål XVI) Har det betydning for spørgsmålenes besvarelse, om der er registreret et tilsvarende tegn for samme vare eller tjenesteydelse i en anden medlemsstat som varemærke?

Sag anlagt den 9. oktober 1999 af Kongeriget Nederlandene mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-382/99)

(2000/C 47/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 9. oktober 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Kongeriget Nederlandene ved afdelingschef Marc Fierstra, Afdelingen for EF-ret, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, Haag, som befuldmægtiget.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Artikel 2 og 3 i Kommissionens beslutning af 20. juli 1999 — meddelt den 5. august 1999 — om Nederlandenes statsstøtte til fordel for 633 nederlandske tankstationer ved grænsen til Tyskland (K(1999) 2539 endelig udg.) annulleres.
2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

— Tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF, af de minimis-reglen⁽¹⁾, af retssikkerhedsprincippet, af ligebehandlingsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt af begrundelsespligten i artikel 253 EF i forbindelse med den kategoriske afvisning af tildeling af en de minimis-støtte til hver tankstation, såfremt en og samme ansøger driver flere tankstationer: Forudsat at de minimis-beløbet kun kan tildeles hver tankstation en gang, gør det ingen forskel fra et økonomisk synspunkt (for samhandelen og konkurrencen mellem medlemsstater), om de 633 tankstationer, der har modtaget støtte, ubetinget skal anses for særskilte virksomheder, eller om de i

visse tilfælde udgør en del af en større økonomisk enhed. Kunderne lader sig lede af benzinmærket og frem for alt af priserne på benzinen. En støtte, der tildeles pro rata på grundlag af det antal tankstationer, der drives, vil (kunne) medføre den samme prisnedsættelse på hver tankstation som tildelingen af de minimis-beløbet til en tankstation, der anses for en særskilt virksomhed. Følgerne for samhandelen og konkurrencen mellem medlemsstater vil være de samme i begge tilfælde.

— Subsidiært, tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF, af de minimis-reglen, af retssikkerhedsprincippet, af ligebehandlingsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, af princippet om, at en beslutning skal være tilstrækkelig bestemt, jf. artikel 249 EF, samt grundelsespligten i artikel 253 EF, i forbindelse med inddelingen af tankstationerne i kategorierne »ægte og faktiske co-co's« (»company owned — company operated«) tankstationer.

— Tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF, af de minimis-reglen, af retssikkerhedsprincippet, af ligebehandlingsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning samt af grundelsespligten i artikel 253 EF i forbindelse med den af Kommissionen antagne indirekte tildeling af støtte til olieselskaber i tilfælde, hvor tankstationer har en fastpris-klausul i deres eksklusive købsaftaler: En indirekte fordel for olieselskaber udgør ikke, som Kommissionen har antaget, en statsstøtte i artikel 87 EF's forstand. Dette gælder i særdeleshed i tilfælde af, at en lignende, indirekte fordel alene følger af et kontraktsforhold, som myndighederne intet har at gøre med og ikke har kendskab til. Det kan ikke kræves af de nationale myndigheder, at de ved udførelsen af deres funktioner ubetinget skal undersøge sådanne indirekte virkninger, der ikke er åbenlyse, og heller ikke, at de under alle omstændigheder skal forhindre sådanne virkninger indtræden. Det er i situationer som den foreliggende, at de minimis-reglen finder anvendelse.

— Tilsidesættelse af artikel 87, stk. 1, EF, af de minimis-reglen, af retssikkerhedsprincippet, af ligebehandlingsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, af princippet om, at en beslutning skal være tilstrækkelig bestemt, jf. artikel 249 EF, samt af grundelsespligten i artikel 253 EF, i forbindelse med, at støtten til fordel for tankstationerne blev erklæret for uforenelig med fællesmarkedet, da de nederlandske myndigheder efter Kommissionens opfattelse ikke eller kun delvist havde fremlagt de ønskede oplysninger.

— Tilsidesættelse af artikel 87, stk. 3, EF, og af grundelsespligten i artikel 253 EF, idet Kommissionen ved bedømmelsen af, om de foranstaltninger, der anses for støtte i artikel 87, stk. 1's forstand, er forenelige med fællesmarkedet, har misforstået foranstaltningernes miljøformål. Den nederlandske regulering indfører den ud fra et miljømæssigt synspunkt nødvendige afgiftsforhøjelse uden at skabe alvorlige følger for de berørte indehavere af tankstationer.

— Tilsidesættelse af artikel 10 EF, af artikel 87, stk. 1, EF, af de minimis-reglen, af retssikkerhedsprincippet, af ligebehandlingsprincippet og af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, af princippet om, at en beslutning skal være tilstrækkelig bestemt, jf. artikel 249 EF, samt af grundelsespligten i artikel 253 EF i forbindelse med kravet om tilbagesøgning: Beslutningen gør det ikke muligt med sikkerhed at bestemme, hvilke beløb der skal tilbagesøges af hvilke retssubjekter. Mere generelt er den nederlandske regering af den opfattelse, at artikel 10 EF, retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning er til hinder for enhver tilbagesøgning af støtte, der allerede er tildelt på grundlag af gældende nederlandsk lovgivning. Under alle omstændigheder var Kommissionen fra den 18. august 1997 bekendt med den gældende lovgivning, med gennemførelsen heraf den 1. juli 1997, og med de nederlandske myndigheders opfattelse, hvorefter gennemførelsen var omfattet de minimis-meddelelsen. Da Kommissionen var af den modsatte opfattelse og mente, at den gældende lovgivning og den forudgående anmeldelse af støtte til hver tankstation, på trods af de minimis-meddelelsen, skulle have været godkendt af Kommissionen inden for rammerne af artikel 88, stk. 3, EF, skulle den under hensyn til forpligtelsen i henhold til artikel 10 EF til loyalt samarbejde med de nationale myndigheder straks og utvetydigt have givet de nederlandske myndigheder underretning herom. Dette gjorde Kommissionen ikke. Desuden ville et sådan krav om tilbagebetaling i forhold til støttemodtagerne være i strid med retssikkerhedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (som de nationale domstole skal overholde). De minimis-meddelelsen skaber en ny kategori af støtteforanstaltninger, for hvilke kravet om forudgående anmeldelse og godkendelse ikke længere er gældende. Under disse omstændigheder behøver virksomheder, der får tildelt ikke-anmeldt støtte, ikke længere at være vidende om, at den tildelte støtte er ulovlig, såfremt de med rimelighed kan antage, at støtten er omfattet af de minimis-reglen.

(¹) Meddelelse om de minimis-støtteordninger (96/C 68/06) (EFT 1996 C 68, s. 9).

Sag anlagt den 22. oktober 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-404/99)

(2000/C 47/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. oktober 1999 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traversa, som befuldmægtiget, og advokat Nicoles Coutrelis, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-centret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 2, stk. 1, og artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 (sjette momsdirektiv)⁽¹⁾, ved på bestemte betingelser at tillade, at »betjeningsafgift«, som opkræves af visse afgiftspligtige personer, holdes uden for beskatningsgrundlaget for merværdiafgiften.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 226.1.a) og artikel 267-I i Code général des Impôts udgør en korrekt gennemførelse af sjette direktivs bestemmelser, men dette er ikke tilfældet for en lempelig administrativ praksis, som er bekræftet ved cirkulære af 31. december 1976. Drikkepenge, som i form af betjeningsafgift (»taxe de service«) opkræves efter faste retningslinjer fra arbejdsgiveren, udgør en del af den samlede pris, kunden betaler som vederlag for den ydelse, tjenesteyderen præsterer, og det er denne samlede pris, inklusive betjeningsafgift, som udgør den faktisk modtagne modværdi. Dette er en anden situation end den, hvor en kunde spontant og efter eget skøn betaler egentlige drikkepenge til en bestemt ansat.

At dette tolereres, indebærer efter Kommissionens opfattelse en konkurrencefordrejning i forholdet mellem de udskænningssteder eller virksomheder, der anvender »betjeningsafgift«, idet de betingelser, den franske regering har opstillet for, at de kan være omfattet af undtagelsesordningen, er rent formelle og virker vilkårligt. Betingelserne har overhovedet ingen sammenhæng med det grundlæggende kriterium for opgørelsen af beskatningsgrundlaget, som er den faktiske modværdi, tjenesteyderen modtager.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Sag anlagt den 17. november 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-439/99)

(2000/C 47/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. november 1999 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Enrico Traversa og Maria Patakia, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Andrea Cevese, Vicenza, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- 1) Det fastslås, at Den Italienske Republik ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 49 ff. EF, idet den har opretholdt følgende bestemmelser:
 - kongeligt lovdekret nr. 454 af 29. januar 1934: artikel 2, stk. 1; artikel 7;
 - dekret nr. 7 af 15. januar 1972 fra Republikkens præsident: artikel 2, stk. 1;
 - dekret nr. 390 af 18. april 1994 fra Republikkens præsident: artikel 2, stk. 4, 6 og 7;
 - lov nr. 40 af 14. juli 1978 for regionen Liguria: artikel 4;
 - lov nr. 35 af 2. august 1988 for regionen Veneto: artikel 6, stk. 1, litra e), f), g), h); artikel 6, stk. 4; artikel 7;
 - lov nr. 16 af 12. marts 1979 for regionen Marche: artikel 2, stk. 6; artikel 4, første led; artikel 6, stk. 3 og 4; artikel 10, litra a);
 - lov nr. 43 af 26. maj 1980 for regionen Emilia-Romagna: artikel 4; artikel 5, stk. 6, litra a) og c); artikel 6, stk. 1; artikel 8, stk. 1 og 2; artikel 16;
 - lov nr. 45 af 29. april 1980 for regionen Lombardia: artikel 4, stk. 1, litra c); artikel 4, stk. 2; artikel 15, stk. 3;
 - lov nr. 10 af 23. februar 1981 for regionen Friuli Venezia Giulia: artikel 3; artikel 4; artikel 8, sidste stykke;
 - lov nr. 75 af 13. november 1980 for regionen Abruzzo: artikel 2, sidste stykke; artikel 6;
 - lov nr. 35 af 2. september 1978 for den autonome provins Trento: artikel 3; artikel 5; artikel 6, stk. 3 og 4; artikel 12; artikel 19, stk. 1.
- 2) og at Den Italienske Republik ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 49 ff. og artikel 43 ff. EF, idet den har opretholdt følgende bestemmelser:
 - dekret nr. 7 af 15. januar 1972 fra Republikkens præsident: artikel 3;
 - lov nr. 12 af 3. november 1972 fra regionen Liguria: artikel 2, litra c) og d); artikel 3, litra b) og c); artikel 5, litra a);
 - lov nr. 35 af 2. august 1988 for regionen Veneto: artikel 8, stk. 1;

- lov nr. 43 af 26. maj 1980 for regionen Emilia-Romagna: artikel 6, stk. 3, nr. 3 og 4; artikel 8, stk. 2; artikel 11, litra a), b), c) og d);
- lov nr. 45 af 29. april 1980 for regionen Lombardia: artikel 5, stk. 2 og 5; artikel 10, stk. 4; artikel 11, stk. 2 og 3; artikel 15, stk. 1;
- lov nr. 10 af 23. februar 1981 for regionen Friuli Venezia Giulia: artikel 5; artikel 13; artikel 14; artikel 15, litra a);
- lov nr. 75 af 13. november 1980 for regionen Abruzzo; artikel 7.
- lov nr. 35 af 2. september 1978 for den autonome provins Trento: artikel 6; artikel 7; artikel 23.

3) Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

A) Kommissionen har anført, at følgende italienske bestemmelser skaber en alvorlig hindring for udøvelsen af virksomhed, som består at organisere messer, i sær for de retssubjekter, hovedsagelig ikke-italienske virksomheder, som ikke har et fast forretningssted i Italien, og som derfor kun midlertidigt og lejlighedsvis vil drive virksomhed i Italien;

- bestemmelser, hvorefter den, der organiserer messer, skal opnå en officiel anerkendelse fra de nationale, regionale eller lokale myndigheder i Italien;
- bestemmelser, hvorefter den, der organiserer messer, skal have en bestemt retlig organisationsform, hvoraf følger, at andre kategorier af erhvervsdrivende udelukkes;
- bestemmelser, hvorefter den, der organiserer messer, skal have et hjemsted, en virksomhed eller i hvert fald et fast forretningssted på nationalt eller lokalt plan;
- bestemmelser, hvorefter messen skal være en regelmæssigt tilbagevendende begivenhed;
- bestemmelser, hvorefter den messe, der skal organiseres, skal være i overensstemmelse med de mål, der er fastsat af en region som led i den regionale planlægning.

B) Efter Kommissionens opfattelse er de bestemmelser, hvorefter organiseringen af messer og udstillinger er underlagt de nedenfor anførte betingelser, klart i modstrid med princippet om fri udveksling af tjenesteydelser:

- at denne virksomhed udøves som den eneste form for virksomhed;

- at den ikke udøves med gevinst for øje;
- at særlig byrdefulde frister i forbindelse med den obligatoriske administrative godkendelsesprocedure overholdes;
- at messen optages i den officielle kalender;
- at den pågældende virksomhed for at kunne deltage i arrangementerne som udstiller skal være en produktionsvirksomhed, hvilket indebærer, at virksomheder, som udbyder tjenesteydelser, ikke varer, udelukkes.

C) Kommissionen har anført, at de bestemmelser, hvorefter virksomheden skal opfylde følgende betingelser for at kunne organisere messer, markeder og udstillinger, er i modstrid med fællesskabsretten:

- at forskellige offentlige myndigheder eller lokale organisationer skal deltage helt eller delvis i udpegelsen af messernes organer som f.eks. bestyrelsen, direktionen, revisorerne, formanden, generalsekretæren etc.;
- at organer, som er sammensat af eller repræsenterer erhvervsdrivende, der allerede befinder sig i det pågældende område, skal deltage i organiseringen af messer, selv om det så kun er som rådgivere, for at den, der organiserer messen, kan opnå anerkendelse og godkendelse samt offentlige tilskud;
- at der ved organisering af messer, markeder og udstillinger skal være mindst én lokal organisation mellem grundlæggerne eller deltagerne.

Appel iværksat den 22. november 1999 af Cordis Obst und Gemüse Großhandel GmbH til prøvelse af dom afsagt den 28. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-612/97, Cordis Obst und Gemüse Großhandel GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik

(Sag C-442/99 P)

(2000/C 47/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. november 1999 iværksat appel af Cordis Obst und Gemüse Großhandel GmbH ved advokat Dr. Gert Meier, Berrenrather Straße 313, D-50937 Köln, til prøvelse af dom afsagt den 28. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-612/97, Cordis Obst und Gemüse Großhandel GmbH mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Den Franske Republik.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- 1) Den appellerede dom ophæves.
- 2) Kommissionens anfægtede beslutning om et særligt vanskeligt tilfælde af 24. oktober 1997 annulleres.
- 3) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen angår dommen af 28. september 1999, hvorved Retten frifandt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber under det annullationssøgsmål, som var anlagt til prøvelse af afslaget på en ansøgning af tildeling af supplerende modningslicenser som overgangsforanstaltning til udligning af en uforholdsmæssigt særlig vanskelig situation i henhold til artikel 30 i den fælles markedsordning for bananer (Rådets forordning nr. 404/93⁽¹⁾). Appellanten gør gældende, at fællesskabsretten er tilsidesat, nærmere bestemt

- artikel 30 i forordning nr. 404/93: Retten har set bort fra, at det særligt vanskelige tilfælde, som Domstolen har taget stilling til i sag C-68/95 (T. Port), kun er en af de tilfældegrupper, som artikel 30 finder anvendelse på, og at de betingelser, som Domstolen har opstillet for, at Kommissionen er forpligtet til udligning af et særligt vanskeligt tilfælde, ikke uden videre er opfyldt. I det foreliggende tilfælde skyldtes overgangsvanskelighederne ikke appellants forhold, men de strukturelle vanskeligheder, der var opstået for nye virksomheder som appellanten, og som blev skærpet ved indførelsen af den fælles markedsordning for bananer. Den strukturelle ulempe for sagsøgeren som ny virksomhed i de nye tyske delstater — som for alle andre nye virksomheder — bestod i, at appellanten i 1989 og 1990, som ifølge forordning nr. 404/93 gjaldt som referenceperiode for årene 1993 og 1994, ikke havde kunnet foretage nogen modning, der kunne tjene som reference
- lighedsgrundsætningen: De nævnte referenceår bortfaldt nødvendigvis og uden videre for de nye virksomheder på det tidligere DDR's område — som den eneste gruppe i Fællesskabet. Efter lighedsgrundsætningen påhvilede det Fællesskabets organer at tage hensyn til denne usædvanlige situation, da forskellige faktiske omstændigheder ellers ville blive behandlet ens.

⁽¹⁾ EFT L 47 af 25.2.1993, s. 1.

Sag anlagt den 23. november 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-445/99)

(2000/C 47/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. november 1999 anlagt sag mod Den Italienske Republik af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Paolo Stancanelli, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter EF-traktaten ved ikke at have vedtaget de nødvendige love og administrative bestemmelser til at efterkomme Rådets direktiv 96/34/EF⁽¹⁾ om den rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af UNICE, CEEP og EFS.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 249 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189), hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, som det rettes til, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde de frister, der er fastsat i direktiverne for disses gennemførelse. Denne frist udløb for det foreliggende direktivs vedkommende den 3. juni 1998, uden at Den Italienske Republik havde vedtaget de nødvendige bestemmelser til at efterkomme direktivet.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 19.6.1996, s. 4.

Sag anlagt den 23. november 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Republikken Østrig

(Sag C-446/99)

(2000/C 47/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. november 1999 anlagt sag mod Republikken Østrig af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Josef Christian Schiferer, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C 254, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 97/13/EF⁽¹⁾ af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester, idet Republikken Østrig ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at gennemføre dette direktivs artikel 9, stk. 2, stk. 4 og stk. 6, i national ret og ikke har oplyst Kommissionen herom.

2. Republikken Østrig betaler sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Enhver medlemsstat er forpligtet til inden for den fastsatte frist at gennemføre direktivet i bindende national ret. Den fastsatte frist i direktivets artikel 25 udløb den 31. december 1997, uden at Østrig

- havde begrænset den frist, der i direktivets artikel 9, stk. 2, var foreskrevet for udstedelse af individuelle tilladelser under særlige omstændigheder, til fire måneder
- havde gennemført den maksimale frist for afgørelse om inddragelse, ændring eller midlertidig ophævelse på to måneder, der er foreskrevet i direktivets artikel 9, stk. 4, i sin nationale ret
- havde foreskrevet en egnet klageprocedure i overensstemmelse med direktivets artikel 9, stk. 4 og stk. 6.: Verfassungsgerichtshof har konstateret⁽²⁾, at bestemmelserne ikke er gennemført, og afviser herefter ordensmæssigt⁽³⁾ sager over afgørelser fra Telecom-Control-Kommission, der indbringes for denne ret, under henvisning til, at sagerne kan indbringes for Verwaltungsgerichtshof, idet fællesskabsretten efter Verfassungsgerichtshofs opfattelse kan anvendes umiddelbart. Imidlertid foreligger der endnu ikke en afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof, der bekræfter denne kompetence. Desuden kan søgsmålsadgangen for Verwaltungsgerichtshof, i strid med loven og alene hjemlet i Verfassungsgerichtshofs praksis, efter Kommissionens opfattelse ikke anses for tilstrækkelig af retssikkerhedsmæssige årsager.

⁽¹⁾ EFT L 117 af 7.5.1997 s. 15.

⁽²⁾ I sin afgørelse B 1625/98 af 24.2.1999 vedrørende en lignende direktivbestemmelse.

⁽³⁾ Kendelser af 11.3.1999 i kæremålene B 1637/98, B 2175/98, B. B 1768/98 og B 1884/98.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 4. august 1999 af Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen Courage Ltd mod Bernard Crehan (i det oprindelige søgsmål) og Bernard Crehan mod 1) Courage Ltd, 2) Intreprenur Estates (CPC) plc, og 3) Courage Group Ltd (ved modkrav)

(Sag C-453/99)

(2000/C 47/26)

Ved kendelse afsagt den 4. august 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 30. november 1999, har Court of Appeal (England and Wales) (Civil Division) i sagen Courage Ltd mod Bernard Crehan (i det oprindelige søgsmål) og Bernard Crehan

mod 1) Courage Ltd, 2) Intreprenur Estates (CPC), plc, og 3) Courage Group Ltd (ved modkrav), forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 81 EF (tidligere artikel 85) fortolkes således, at en part i en ulovlig aftale, hvorefter en pub er forpligtet til at sælge bestemte produkter, i henhold til denne bestemmelse kan anlægge sag ved domstolene for at opnå afhjælpning fra den anden aftalepart?
2. Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende, har den part, som kræver afhjælpning, da ret til at søge erstatning for påståede tab som følge af hans overholdelse af en bestemmelse i den aftale, som er forbudt efter artikel 81?
3. Er en bestemmelse i national ret, hvorefter domstolene ikke må tillade en person at påberåbe sig sine egne ulovlige handlinger med henblik på at få tilkendt erstatning, tilladt som værende forenelig med fællesskabsretten?
4. Hvis spørgsmål 3 besvares med, at en sådan bestemmelse under visse omstændigheder kan være uforenelig med fællesskabsretten, hvilke omstændigheder skal den nationale domstol da tage i betragtning?

Appel iværksat den 30. november 1999 af J til prøvelse af dom afsagt den 28. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-28/98 J mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-456/99 P)

(2000/C 47/27)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. november 1999 iværksat appel af J ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Société de Gestion Fiduciaire SARL, 2-4, rue Beck til prøvelse af dom afsagt den 28. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-28/98, J mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den dom, som er afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 28. september 1999 i sag T-28/98, ophæves.
- Sagsøgerens påstande i første instansen tages til følge, og på den baggrund annulleres Kommissionens afgørelse af 6. januar 1997, hvorved indkaldelsesstedet blev fastsat til Bruxelles.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Fejl i den retlige bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som har ført til tilsidesættelsen af retsregler, nærmere bestemt af artikel 7, stk. 3, i Bilag VII til vedtægten for tjenestemænd og gennemførelsesbestemmelserne hertil.

Sag anlagt den 1. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik**(Sag C-457/99)**

(2000/C 47/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 1999 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Kondou-Durande, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Helleniske Republik ved ikke at have vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme

— Rådets direktiv 95/53/EF af 25. oktober 1995 om principperne for tilrettelæggelse af offentlig kontrol på foderstofområdet⁽¹⁾,

— Rådets direktiv 95/69/EF af 22. december 1995 om betingelser og bestemmelser for godkendelse og registrering af visse foderstofvirksomheder og mellem-handlere og om ændring af direktiv 70/524/EØF, 74/63/EØF, 79/373/EØF og 82/471/EØF⁽²⁾,

— Kommissionens direktiv 97/72/EF af 15. december 1997 om ændring af Rådets direktiv 70/524/EØF om tilsætningsstoffer til foderstoffer⁽³⁾,

har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og ovennævnte direktiver.

2. Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den bindende karakter af bestemmelserne i artikel 249, stk. 3, EF og artikel 10 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189 og 5) indebærer, at medlemsstaterne har pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gennemføre direktiver i national ret inden udløbet af den herfor fastsatte frist og straks underrette Kommissionen om de truffene foranstaltninger. Disse frister er udløbet, uden at Den Helleniske Republik har underrettet Kommissionen om bestemmelser, hvorved de omhandlede direktiver er gennemført i national ret.

⁽¹⁾ EFT L 265 af 8.11.1995, s. 17.

⁽²⁾ EFT L 332 af 30.12.1995, s. 15.

⁽³⁾ EFT L 351 af 23.12.1997, s. 55.

Sag anlagt den 1. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik**(Sag C-458/99)**

(2000/C 47/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 1999 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Kondou-Durande, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Helleniske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Kommissionens direktiv 98/19/EF af 18. marts 1998 om ændring af Rådets direktiv 70/524/EØF om tilsætningsstoffer til foderstoffer⁽¹⁾ har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og det nævnte direktiv.

— Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den bindende karakter af bestemmelserne i artikel 249, stk. 3, EF og artikel 10 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189 og 5) indebærer, at medlemsstaterne har pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gennemføre direktiver i national ret inden udløbet af den herfor fastsatte frist og straks underrette Kommissionen om de truffene foranstaltninger. Denne frist er udløbet den 31. maj 1998, uden at Den Helleniske Republik har underrettet Kommissionen om bestemmelser, hvorved det omhandlede direktiv er gennemført i national ret.

⁽¹⁾ EFT L 96 af 28.3.1998, s. 39.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 23. november 1999 af Kongeriget Belgiens Conseil d'État i sagen ASBL Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie (MRAX) mod État belge

(Sag C-459/99)

(2000/C 47/30)

Ved dom afsagt den 23. november 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. december 1999, har Kongeriget Belgiens Conseil d'État i sagen ASBL Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie (MRAX) mod État belge forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Skal artikel 3 i direktiv 68/360 af 15. oktober 1968⁽¹⁾, artikel 3 i direktiv 73/148 af 21. maj 1973⁽²⁾ og forordning 2317/95 af 25. september 1995⁽³⁾, under hensyn til proportionalitetsprincippet, forbuddet mod forskelsbehandling og princippet om ret til respekt for familielivet, fortolkes således, at medlemsstaterne ved grænsen kan afvise udlændinge, der er undergivet visumpligt og er ægtefæller til EF-statsborgere, og som forsøger at indrejse i en medlemsstat uden at være i besiddelse af et identitetsdokument eller et visum?
- 2) Skal artikel 4 i direktiv 68/360 og artikel 6 i direktiv 73/148, under hensyn til artikel 3 i de ovennævnte direktiver og til proportionalitetsprincippet, forbuddet mod forskelsbehandling og princippet om ret til respekt for familielivet, fortolkes således, at medlemsstaterne kan nægte at give opholdstilladelse til en EF-statsborgers ægtefælle, som er indrejst ulovligt, og udvise den pågældende?
- 3) Indebærer artikel 3 og artikel 4, stk. 3, i direktiv 68/360, artikel 3 i direktiv 73/148 og artikel 3, stk. 3, i direktiv 64/221 af 25. februar 1964⁽⁴⁾ at medlemsstaterne hverken kan nægte at give opholdstilladelse til eller udvise en EF-statsborgers udenlandske ægtefælle, som er indrejst lovligt, men hvis visum er udløbet på det tidspunkt, hvor den pågældende ansøger om udstedelse af den nævnte tilladelse?
- 4) Skal artikel 1 og artikel 9, stk. 2, i direktiv 64/221 af 25. februar 1964 fortolkes således, at EF-statsborgers udenlandske ægtefæller, som ikke har identitetsdokumenter eller visum, eller hvis visum er udløbet, har mulighed for at indbringe sagen for den i artikel 9, stk. 1, omhandlede

kompetente myndighed, når de ansøger om udstedelse af en første opholdstilladelse eller bliver udvist før udstedelsen heraf?

- (1) om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiedemedlemmer (EFT L 257, s. 13).
- (2) om ophævelse af rejse- og opholdsbegrænsninger inden for Fællesskabet for statsborgere i medlemsstaterne med hensyn til etablering og udveksling af tjenesteydelser (EFT L 172, s. 14).
- (3) fastlægger de tredjelande, hvis statsborgere skal være i besiddelse af visum ved passage af medlemsstaternes ydre grænser (EFT L 234, s. 1).
- (4) om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed (EFT L 56, s. 850).

Sag anlagt den 1. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-461/99)

(2000/C 47/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 1999 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Richard Wainwright og Lena Ström, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Irland har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhviler det i henhold til traktaten samt artikel 7 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975⁽¹⁾ om affald som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991⁽²⁾, artikel 6 i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald⁽³⁾ og artikel 14 i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 94/62/EF⁽⁴⁾ af 20. december 1994 om emballage og emballageaffald, idet Irland ikke har sat alle de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft til gennemførelse af disse direktiver i national ret.
- Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen anser af følgende grunde de foreliggende generelle affaldsplaner og de foreliggende planer for giftigt affald, som Irland har forelagt den, for at være utilstrækkelige til at opfylde kravene i direktiv 75/442/EØF som ændret ved direktiv 91/156/EØF, direktiv 91/689/EØF og direktiv 94/62/EF:

- Ingen af de foreliggende generelle affaldsplaner eller planer for giftigt affald, som Irland har forelagt, indeholder et særligt kapitel om håndtering af emballage og emballageaffald. Derved er artikel 14 i direktiv 94/62/EF ikke blevet gennemført i national ret.
- Med hensyn til artikel 6 i direktiv 91/689/EØF omfatter de generelle affaldsplaner, som Irland har forelagt, ikke farligt affald.
- Med hensyn til artikel 7 i direktiv 75/442/EØF som ændret ved direktiv 91/156/EØF blev de generelle affaldshåndteringsplaner, som Irland har forelagt, udarbejdet med hjemmel i den irske lovgivning til gennemførelse af direktiv 75/442/EØF, før det blev ændret ved direktiv 91/156/EØF. De blev ikke udarbejdet for at opfylde de særlige krav til den irske lovgivning til gennemførelse af ændringerne i direktiv 75/442/EØF, som de blev formuleret i direktiv 91/156/EØF. De kan derfor ikke anses for at opfylde de forpligtelser, der påhviler Irland i henhold til direktiv 75/442/EØF som ændret ved direktiv 91/156/EØF.

(1) EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

(2) EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

(3) EFT L 377 af 31.12.1991, s. 48.

(4) EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. november 1999 af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i klagesagen Connect Austria Gesellschaft für Telekommunikation GmbH mod Telekom-Control-Kommission, den berørte part i sagen: Mobilkom Austria Aktiengesellschaft

(Sag C-462/99)

(2000/C 47/32)

Ved kendelse afsagt den 24. november 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. december 1999, har Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i klagesagen Connect Austria Gesellschaft für Telekommunikation GmbH mod Telekom-Control-Kommission, den berørte part i sagen: Mobilkom Austria Aktiengesellschaft, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 5a, stk. 3, i Rådets direktiv 90/387/EØF⁽¹⁾ som affattet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/51/EF⁽²⁾ fortolkes således, at denne regel har umiddelbar virkning i den forstand, at den fortrænger en modstående national regel, der foreskriver en anden »uafhængig myndighed«, som allerede er etableret på nationalt plan og er tillagt kompetence til at fastsætte en »egnet procedure« for klager,

som en berørt part indgiver over en afgørelse fra det nationale myndighedsorgan?

2. Dersom det første spørgsmål besvares bekræftende, spørges: Skal artikel 82 EF og artikel 86, stk. 1, EF samt artikel 2, stk. 3, og stk. 4, i Kommissionens direktiv 96/2/EF⁽³⁾ ligesom artikel 9, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/13/EF⁽⁴⁾ eller andre fællesskabsretlige bestemmelser fortolkes således, at de er til hinder for en national regel, hvorefter der kan tildeles yderligere frekvenser inden for frekvensområder, som er reserveret til DCS-1800-båndet, til virksomheder, der allerede har koncession på at levere teletjenesteydelser inden for det reserverede område for digitale celleopbyggede mobiltelefoner, inden udløbet af en treårsperiode regnet fra det tidspunkt, da en meddelelse af en DCS-1800-koncession til en ansøger er blevet endelig, når det godtgøres, at deres kundekapacitet ved anvendelse alle økonomisk forsvarlige tekniske muligheder er fuldt udnyttet, idet frekvenstildelingen kan ske, uden at der kræves betaling herfor, ligesom tildelingen kan ske til en offentlig virksomhed med en markedsdominerende stilling på 900 MHz-området?

(1) EFT L 192 af 24.7.1990, s. 1.

(2) EFT L 295 af 29.10.1997, s. 23.

(3) EFT L 20 af 26.1.1996, s. 59.

(4) EFT L 117 af 7.5.1997, s. 15.

Sag anlagt den 2. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-463/99)

(2000/C 47/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. december 1999 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Gregorio Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Panagiotis Panagiotopoulos, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Helleniske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 96/62/EF af 27. september 1996 om vurdering og styring af luftkvalitet⁽¹⁾, subsidiært ved ikke at have underrettet Kommissionen herom, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og det nævnte direktiv.

- Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den bindende karakter af bestemmelserne i artikel 249, stk. 3, EF og artikel 10 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189 og 5) indebærer, at medlemsstaterne har pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gennemføre direktiver i national ret inden udløbet af den herfor fastsatte frist og straks underrette Kommissionen om de truffene foranstaltninger. Denne frist er udløbet den 21. maj 1998, uden at Den Hellske Republik har underrettet Kommissionen om bestemmelser, hvorved det omhandlede direktiv er gennemført i national ret.

(¹) EFT L 296 af 21.11.1996, s. 55.

Sag anlagt den 1. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Hellske Republik

(Sag C-464/99)

(2000/C 47/34)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 1999 anlagt sag mod Den Hellske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Lena Ström, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Panagiotis Panagiotopoulos, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Hellske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB/PCT) (¹) subsidiært ved ikke at have underrettet Kommissionen herom, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og det nævnte direktiv.
- Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den bindende karakter af bestemmelserne i artikel 249, stk. 3, EF og artikel 10 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189 og 5) indebærer, at medlemsstaterne har pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gennemføre direktiver i national ret inden udløbet af den herfor fastsatte

frist og straks underrette Kommissionen om de truffene foranstaltninger. Denne frist er udløbet den 16. marts 1998, uden at Den Hellske Republik har underrettet Kommissionen om bestemmelser, hvorved det omhandlede direktiv er gennemført i national ret.

(¹) EFT L 243 af 24.9.1996, s. 31.

Appel iværksat den 3. december 1999 af PARTEX — Companhia Portuguesa de Serviços SA til prøvelse af dom afsagt den 16. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-182/96 (¹), Partex — Companhia Portuguesa de Serviços SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-465/99 P)

(2000/C 47/35)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. december 1999 iværksat appel af Partex — Companhia Portuguesa de Serviços SA ved advokaterne Rui Chancerelle de Machete, Pedro Machete og Miguel Pena Machete, Lissabon, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim, til prøvelse af dom afsagt den 16. september 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i sag T-182/96, Partex — Companhia Portuguesa de Serviços SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Den appellerede dom annulleres, for så vidt som den er behæftet med en retlig mangel i form af urigtig anvendelse af de gældende regler om Den Europæiske Socialfond (herefter »fonden«), og/eller idet der er begået en fejl i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet, om der forelå retsmissbrug, tilsidesættelse af kontradiktionsretten, godtroscprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om beskyttelse af velerhvervede rettigheder og i forbindelse med afgørelsen af spørgsmålet, om der forelå magtfordrejning, idet der er lagt materielt urigtige eller unøjagtige faktiske omstændigheder til grund. Dommen stadfæstes i det omfang, sagsøgerne delvis fik medhold i sag T-182/96.
2. Kommissionens beslutning C(96) 1184 af 14. august 1996, som sag T-182/96 vedrørte, annulleres derfor, idet Kommissionen har tilsidesat disse regler om fonden.
3. Subsidiært annulleres den appellerede dom, idet Retten deri kun delvis tog stilling til sagens realitet, dog således at den del af dommen, hvor Partex fik delvis medhold i de i sag T-182/96 nedlagte påstande, stadfæstes.

4. Mere subsidært annulleres dommen for så vidt som den opretholder Kommissionens beslutning i sag 880412P3 om at anse samtlige beløb, hvorom der var rejst krav under posterne 14.1.14, 14.2.6, 14.2.7, 14.3.1. b) og c), 14.3.3 og 14.3.5 angående projektet vedrørende Pirites Alentejanas, under posterne 14.3.8, 14.3.11 og 14.9 angående projektet vedrørende Tintas Robbialac og i posten 14.3.9 angående projektet vedrørende Sapec, for at ikke at opfylde betingelserne for at opnå støtte. Til støtte for denne annullationspåstand er der fremført følgende anbringender:

- De faktiske omstændigheder, Retten lagde til grund, er urigtige.
- Der foreligger en retlig mangel, idet begrundelse indeholder uoverensstemmelser.

5. Af de samme grunde skal Kommissionens beslutning C(96) 1184 af 14. august 1996 derfor annulleres, for så vidt som samtlige beløb, hvorom der var rejst krav under posterne 14.1.4, 14.2.6, 14.2.7, 14.3.1. b) og c), 14.3.3 og 14.3.5 angående projektet vedrørende Pirites Alentejanas, under posterne 14.3.8, 14.3.11 og 14.9 angående projektet vedrørende Tintas Robbialac og under posten 14.3.9 angående projektet vedrørende Sapec, blev anset for at ikke at opfylde betingelserne for at opnå støtte.

6. Punkt 3 i domkonklusionen annulleres, for så vidt som det deri fastsættes, at Partex skal betale sine egne omkostninger i sag T-182/96.

7. Kommissionen tilpligtes at betale samtlige sagsomkostninger.

8. Ansøgningen om fri proces findes at skulle efterkommes, og appellanten indrømmes derfor fri proces i nærværende sag.

Anbringender og væsentligste argumenter

— Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans har tilsidesat de gældende regler om fonden, idet den fandt, at i en sag som den foreliggende, hvor en medlemsstat allerede har attesteret den faktiske og regnskabsmæssige rigtighed af anmodningen om udbetaling af saldobeløb, kan medlemsstaten siden ændre sin afgørelse vedrørende den pågældende anmodning, når den opdager, at der foreligger uregelmæssigheder, der ikke er blevet afsløret før.

— Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans har anlagt en urigtig retlig vurdering, da den afviste Partex's yderligere anbringende i replikken i sag T-182/96 om tilsidesættelse af reglerne om kompetencefordeling mellem medlemsstaterne og Kommissionen.

— Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans tilsidesatte de gældende regler om fonden ved at fastslå, at der ikke forelå en overtrædelse af reglerne om kompetencefordeling mellem medlemsstaterne og Kommissionen.

— Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans i strid med sine forpligtelser undlod at tage stilling til et andet yderligere anbringende, appellanten fremførte i replikken til støtte for annullation af Kommissionens beslutning, der blev anfægtet i sag T-182/96. Dette anbringende vedrørte tilsidesættelse af de gældende regler om fonden (ingen skønsebeføjelse).

— Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans begik en fejl ved anvendelsen af EF-traktatens artikel 253 (før artikel 190) i forbindelse med posterne 14.1.4, 14.2.6, 14.2.7, 14.3.1. b) og c), 14.3.3 og 14.3.5 angående projektet vedrørende Pirites Alentejanas, posterne 14.3.8, 14.3.11 og 14.9 angående projektet vedrørende Tintas Robbialac og posten 14.3.9 angående projektet vedrørende Sapec, for så vidt som den lagde urigtige eller unøjagtige faktiske omstændigheder til grund.

— Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans begik en fejl i sin afgørelse af, om der forelå retsmissbrug, tilsidesættelse af kontradiktionsretten, af godtroscprincippet, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om beskyttelse af vel erhvervede rettigheder, idet den lagde materielt urigtige eller unøjagtige faktiske omstændigheder til grund.

— Appellanten har gjort gældende, at Retten i Første Instans, fordi den lagde urigtige faktiske omstændigheder til grund, foretog en urigtig retsanvendelse i den konkrete sag, da den fandt, at der ikke forelå magtfordrejning med hensyn til den beslutning, der var anfægtet i sag T-182/96.

(¹) EFT L 26 af 25.1.1997, s. 9.

Sag anlagt den 3. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-467/99)

(2000/C 47/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. december 1999 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Kondou-Durande, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, ligeledes Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Den Helleniske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i medfør af Rådets direktiv

90/314/EØF⁽¹⁾ om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure, idet den ikke har udstedt de love eller administrative bestemmelser, der er nødvendige for fuldt ud at gennemføre direktivets artikel 7 for så vidt angår passagerbefordrende rederier.

- Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De græske myndigheder har meddelt, at de vil ændre artikel 7 i præsidentdekretet således, at den garantiforpligtelse, der følger heraf, også vil dække passagerbefordrende rederier.

Kommissionen har gjort gældende, at det påhviler de græske myndigheder rettidigt at udstede de fornødne retsregler til at gennemføre direktivet i græsk ret.

Kommissionen har gjort gældende, at indtil nu har Den Hellske Republik ikke truffet passende foranstaltninger til at inkorporere artikel 7 i direktiv 90/314/EØF i græsk ret for så vidt angår rederier.

⁽¹⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 59.

Sag anlagt den 7. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-469/99)

(2000/C 47/37)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 7. december 1999 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Lena Ström, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og dommer Giacinto Bisogni, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til direktiv 91/689/EØF⁽¹⁾ og EF-traktaten, idet den ikke har sendt Kommissionen de i nævnte direktivs artikel 8, stk. 3, omhandlede oplysninger i den form, i hvilken disse efter bestemmelserne i Kommissionens beslutning 96/302/EF⁽²⁾ skal fremsendes til Kommissionen.
- Den Italienske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 249 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189) er direktiver med hensyn til det tilsigtede mål bindende for de medlemsstater, som de rettes til. Medlemsstaterne skal træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre en fuldstændig gennemførelse i national ret af direktiverne i overensstemmelse med disses formål, og kan ikke påberåbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i deres nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister, der følger af et direktiv, ikke overholdes.

Det er ubestridt, at Den Italienske Republik har skullet tilstille Kommissionen de oplysninger, der er omhandlet i artikel 8, stk. 3, i direktiv 91/689/EØF, på den måde, der er fastlagt i beslutning 96/302/EF.

Det er ikke sket, og oplysningerne kan heller ikke antages forskriftsmæssigt at være tilgået Kommissionen, efter at denne havde fremsat den begrundede udtalelse.

Det er derfor Kommissionens opfattelse, at Den Italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til fællesskabsretten.

⁽¹⁾ Rådets direktiv af 12.12.1991 om farligt affald, EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 17.4.1996, EFT L 116 af 11.5.1996, s. 26.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 9. september 1999 af Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien i sagen CLEAN CAR Autoservice GmbH mod 1) Stadt Wien og 2) Republikken Østrig

(Sag C-472/99)

(2000/C 47/38)

Ved kendelse afsagt den 9. september 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. december 1999, har Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien i sagen CLEAN CAR Autoservice GmbH mod 1) Stadt Wien og 2) Republikken Østrig forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Hvorledes skal artikel 104, stk. 5, i procesreglementet for EF-domstolen⁽¹⁾ fortolkes, når en medlemsstat (Østrig) — som i det foreliggende tilfælde ikke har fastsat nationale regler, hvorved det overlades de nationale domstole at træffe afgørelse om og at tilkende sagsomkostninger i forbindelse med den præjudicielle sags behandling henholdsvis at fordele disse på de deltagende parter?

⁽¹⁾ EFT C 65 af 6.3.1999, s. 30.

Sag anlagt den 14. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien**(Sag C-474/99)**

(2000/C 47/39)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. december 1999 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gomez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser efter direktiv 85/377/EØF⁽¹⁾, da det ikke har vedtaget de nødvendige foranstaltninger til en korrekt gennemførelse af den forpligtelse, der følger af bestemmelserne i direktivets artikel 2, stk. 1, og artikel 4, stk. 2 (jf. bilag II), og da det har opretholdt en ordning, som i strid med direktivets bestemmelser ikke giver nogen mulighed for at foretage en vurdering for hele det nationale områdes vedkommende af den virkning, som visse typer af projekter i henhold til direktivets bilag II har på miljøet, og den virkning, som mange andre typer af projekter i henhold til samme bilag har for store dele af det nationale område.
- Kongeriget Spanien tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 4, stk. 2, i direktiv 85/377/EØF skal fortolkes på grundlag af artikel 2, stk. 1. Disse bestemmelser kræver, at medlemsstaterne i hvert enkelt konkret tilfælde foretager en undersøgelse af de særlige kendetegn ved hver enkelt af de projekter, som er nævnt i bilag II. Denne undersøgelse skal gøre det muligt efterfølgende at fastslå, om det pågældende projekt på grund af sin art, sine dimensioner eller sin placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet. Ifølge direktivets artikel 4, stk. 2, andet afsnit, kan medlemsstaterne gøre denne undersøgelse lettere ved at fastsætte visse kriterier og/eller grænseværdier. Medlemsstaterne kan dog under ingen omstændigheder ved gennemførelsen af de nævnte bestemmelser eller ved fastsættelsen af de nævnte kriterier og/eller grænseværdier på forhand fritage visse af de typer projekter, som er nævnt i bilag II, fra en sådan undersøgelse. På grundlag af en gennemgang af de dokumenter, som den spanske regering har fremsendt, slutter Kommissionen, at de nuværende statslige og regionale bestemmelser i Spanien generelt og definitivt for hele det spanske områdes vedkommende udelukker adskillige typer af de projekter, som er omhandlet i direktivets bilag II, fra forpligtelsen til at undersøge deres virkninger for miljøet.

⁽¹⁾ Rådets direktiv af 27.6.1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved afgørelse truffet den 8. december 1999 af Centrale Raad van Beroep, i sagen H. Lommers mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij**(Sag C-476/99)**

(2000/C 47/40)

Ved afgørelse truffet den 8. december 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 16. december 1999, har Centrale Raad van Beroep i sagen H. Lommers mod Minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er artikel 2, stk. 1 og 4, i Rådets direktiv 76/207/EØF⁽¹⁾ af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår til hinder for en ordning indført af en arbejdsgiver, hvorefter der udelukkende stilles subventionerede børnepasningspladser til rådighed for kvindelige medarbejdere, medmindre der med hensyn til en mandlig arbejdstager foreligger et nødsfald, hvilket skal afgøres af arbejdsgiveren?

⁽¹⁾ EFT 1976 L 39, s. 40.

Sag anlagt den 21. december 1999 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik**(Sag C-484/99)**

(2000/C 47/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. december 1999 anlagt sag mod Den Helleniske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Maria Patakia, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Manuel Desantes, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 96/9/EF af 11. marts 1996 om retlig beskyttelse af databaser⁽¹⁾, subsidiært ved ikke at have underrettet Kommissionen herom, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktaten og det nævnte direktiv.

— Den Hellske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den bindende karakter af bestemmelserne i artikel 249, stk. 3, EF og artikel 10 EF (tidligere EF-traktatens artikel 189 og 5) indebærer, at medlemsstaterne har pligt til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gennemføre direktiver i national ret inden udløbet af den herfor fastsatte frist og straks underrette Kommissionen om de truffene foranstaltninger. Denne frist er udløbet den 1. januar 1998, uden at Den Hellske Republik har underrettet Kommissionen om bestemmelser, hvorved det omhandlede direktiv er gennemført i national ret.

(¹) EFT L 77 af 27.3.1996, s. 20.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. december 1999 af VAT and Duties Tribunals, Manchester Tribunal Centre, i sagen Town and County Factors Ltd mod Commissioners of Customs and Excise

(Sag C-498/99)

(2000/C 47/42)

Ved kendelse afsagt den 16. december 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 22. december 1999, har VAT and Duties Tribunals, Manchester Tribunal Centre, i sagen Town and County Factors Ltd mod Commissioners of Customs and Excise forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- (1) Skal Rådets direktiv 67/22/EØF(¹) af 11. april 1967 og 77/388/EØF(²) af 17. maj 1977, navnlig artikel 2, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, i det sidstnævnte direktiv, og Domstolens retspraksis, navnlig dom af 3. marts 1994 i sag C-16/93, Tolsma mod Inspecteur der Omzetbelasting Leeuwarden (Sml. I, s. 743), fortolkes således, at en transaktion, med hensyn til hvilken parterne har indgået aftale om, at den ikke er juridisk bindende (og derfor ikke i henhold til national ret kan håndhæves under et søgsmål), kan være en afgiftspligtig transaktion for så vidt angår meromsætningsafgift?
- (2) Hvis spørgsmål (1) besvares bekræftende, skal de deri nævnte direktiver, navnlig artikel 11, punkt A, stk. 1, i det sidstnævnte direktiv, under hensyn til Domstolens retspraksis, navnlig dom af 5. maj 1994 i sag C-38/93, H.J. Glawe Spiel- und Unterhaltungsgeräte Aufstellungsgesellschaft mbH & Co KG mod Finanzamt Hamburg-Barmbek-Uhlenhorst (Sml. I, s. 1679), da fortolkes således, at med hensyn til moms for ydelser, der består i, at der arrangeres en konkurrence, mod at deltagerne i konkurrencen betaler arrangøren et deltagergebyr, udgøres beskatningsgrundlaget af

(a) gebyrsummen eller

(b) gebyrsummen med fradrag af summen eller værdien af de præmier, der udloddes til de vindende deltagere, eller

(c) et andet beløb, og i givet fald hvilket?

Hvis disse ydelser derimod skal anses for at være blevet leveret af arrangøren til hver enkelt deltager mod det af deltageren betalte gebyr, udgøres beskatningsgrundlaget for hver enkelt af disse ydelser da af

(a) gebyrsummen eller

(b) gebyrsummen med fradrag af en forholdsmæssig andel af summen eller værdien af de præmier, der udloddes til de vindende deltagere, eller

(c) et andet beløb, og i givet fald hvilket?

(¹) Rådets første direktiv 67/227/EØF af 11.4.1967 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (EFT 1967, s. 12).

(²) Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17.5.1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 15. november 1999 af Tribunal de Grande Instance de Grenoble i sagen Republikkens anklagemyndighed og Fédération Départementale des Chasseurs de l'Isère, Fédération Rhône Alpes de Protection de la Nature (FRAPNA), Isère-afdelingen, som civilretlige parter, mod Xavier Tridon

(Sag C-510/99)

(2000/C 47/43)

Ved dom afsagt den 15. november 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 28. december 1999, har Tribunal de Grande Instance de Grenoble i sagen Republikkens anklagemyndighed og Fédération Départementale des Chasseurs de l'Isère, Fédération Rhône Alpes de Protection de la Nature (FRAPNA), Isère-afdelingen, som civilretlige parter, mod Xavier Tridon forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Har før den 1. juni 1997 bestemmelserne i Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter (C.I.T.E.S.), og navnlig artikel VII og XIV heri, bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 3626/82 af 3. december 1982⁽¹⁾, navnlig artikel 6 og 15 heri, og EF-traktatens artikel 30 og 36 skullet fortolkes således, at en medlemsstat herefter kan udstede eller opretholde nationale regler, hvorefter der permanent og på hele denne medlemsstats område gælder et forbud mod enhver form for anvendelse i kommercielt øjemed af enheder født og opdrættet i fangenskab af arter, der ikke er husdyrarter, og som findes i naturlig tilstand på hele eller en del af den pågældende medlemsstats område?
2. Skal fra den 1. juni 1997 bestemmelserne i Konventionen om International Handel med Udryddelsestruede Vilde Dyr og Planter (C.I.T.E.S.), navnlig artikel VII og XIV heri, bestemmelserne i forordning (EØF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved kontrol af handelen⁽²⁾ hermed samt EF-traktatens artikel 30 og 36 fortolkes således, at en medlemsstat herefter kan udstede eller opretholde nationale bestemmelser, hvorefter der permanent og på hele denne medlemsstats område gælder et forbud mod enhver form for anvendelse i kommercielt øjemed af enheder født og opdrættet i fangenskab af arter, der ikke er husdyrarter, og som findes i naturlig tilstand på hele eller en del af den pågældende medlemsstats område?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 3626 om gennemførelse i Fællesskabet af konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter — EFT L 384 af 31.12.1982, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 61 af 3.3.1997, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. november 1999 af Ufficio del Giudice di Pace di Viadana i sagen CAPE Snc, Parma, mod IDEALSERVICE Srl, Viadana, og IDEALSERVICE MN RE Sas, Viadana, mod OMAI Srl, Cadelbosco Sotto

(Sagerne C-541/99 og C-542/99)

(2000/C 47/44)

Ved kendelse afsagt den 12. november 1999, indgået til Domstolens Justitskontor den 31. december 1999, har Ufficio del Giudice di Pace di Viadana i sagen CAPE Snc, Parma, mod IDEALSERVICE Srl, Viadana, og IDEALSERVICE MN RE Sas, Viadana, mod OMAI Srl, Cadelbosco Sotto, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om en fortolkning af bestemmelserne i artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 93/13/EØF⁽¹⁾ af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler med henblik på afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Kan en erhvervsdrivende, der gennem en aftale med en anden erhvervsdrivende under anvendelse af en af sidstnævnte udfærdiget formular, som denne sædvanligt benytter i sin erhvervsmæssige virksomhed, køber en ydelse eller en vare, der alene er tiltænkt hans ansatte og uden enhver forbindelse med den erhvervsmæssige virksomhed, han selv sædvanligvis driver, anses for forbruger? Kan det i et sådant tilfælde antages, at den pågældende ikke har handlet som led i sit erhverv?
- 2) Kan, såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, en hvilken som helst person eller institution, når den ikke handler som led i den erhvervsmæssige virksomhed, den sædvanligvis udfører eller med henblik på formål, der falder inden for denne virksomhed, anses for forbruger, eller omfatter begrebet »forbruger« udelukkende fysiske personer og ikke andre retssubjekter?
- 3) Kan et selskab anses for forbruger?

⁽¹⁾ EFT L 95 af 21.4.1993, s. 29.

RETTE I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 13. december 1999

i de forenede sager T-189/95, T-39/96 og T-123/96, Service pour le Groupement d'acquisitions (SGA) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(Konkurrence — salg af motorkøretøjer — undersøgelse af klager — passivitets-, annullations- og erstatningssøgsmål)

(2000/C 47/45)

(Processprog: fransk)

I de forenede sager T-189/95, T-39/96 og T-123/96, Service pour le groupement d'acquisitions (SGA), Istres (Frankrig), ved advokat Jean-Claude Fourgoux, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først Giuliano Marengo og Guy Charrier, og derpå Marengo og Loïc Guérin), hvori der er nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 5. juni 1996 om afvisning af den af sagsøgeren i henhold til EF-traktatens artikel 85 (nu artikel 81 EF) indgivne klage om annullation af Kommissionens stiltiende afslag på at træffe midlertidige foranstaltninger på foranledning af denne klage, samt påstand om tilkendelse af erstatning, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne J. Pirrung og M. Vilaras; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 13. december 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren betaler omkostninger i sagerne T-189/95 og T-123/96.
- 3) I sag T-39/96 betaler hver part sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 333 af 9.12.1995, C 145 af 18.5.1996 og C 318 af 26.10.1996.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 1. december 1999

i de forenede sager T-125/96 og T-152/96, Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH og C.H. Boehringer Sohn mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber⁽¹⁾

(Direktiv om forbud mod anvendelse af beta-agonister i husdyrbrug — forordning, hvorefter gyldigheden af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærlægemidler er begrænset til kun at omfatte visse terapeutiske indikationer — annullationssøgsmål — formaliteten proportionalitetsprincippet)

(2000/C 47/46)

(Processprog: engelsk)

I de forenede sager T-125/96, Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH og C.H. Boehringer Sohn, Ingelheim am Rhein (Tyskland), ved advokaterne Denis Waelbroeck og Denis Fosselard, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, støttet af Fédération européenne de la santé animale (Fedesa), Bruxelles, ved advokat Alexandre Vandencastele, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt, og af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtigede: Lindsey Nicoll og David Lloyd Jones), mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: Moyra Sims-Robertson og Ignacio Díez Parra), støttet af Stichting Kwaliteitsgarantie Vleeskalverensector (SKV), Haag (Nederlandene), ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad Gerard van der Wal og advokat Laura Paret, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue, og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Xavier Lewis), angående en påstand om delvis annullation af Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af beta-agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF (EFT L 125, s. 3) samt om erstatning, og T-152/96, Boehringer Ingelheim Vetmedica GmbH og C.H. Boehringer Sohn, støttet af Fédération européenne de la santé animale (Fedesa), mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Stichting Kwaliteitsgarantie Vleeskalverensector (SKV) og Rådet for Den Europæiske Union, angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1312/96 af 8. juli 1996 om ændring af bilag III til Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90

om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærlægemidler i animalske levnedsmidler (EFT L 170, s. 8), har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Potocki, og dommerne C.W. Bellamy og A.W.H. Meij; justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor, den 1. december 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sag T-125/96 og T-152/96 forenes med henblik på domsafsigelsen.
- 2) Kommissionens forordning (EF) nr. 1312/96 af 8. juli 1996 om ændring af bilag III til Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærlægemidler i animalske levnedsmidler annulleres, for så vidt som gyldigheden af de maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer, der heri er fastsat for clenbuterol, er begrænset til visse specifikke terapeutiske formål i forbindelse med behandlingen af hornkvæg og hovdyr.
- 3) I øvrigt frifindes Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.
- 4) I sag T-125/96 bærer sagsøgerne og Fédération européenne de la santé animale (Fedesa) som intervenient deres egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Kommissionen samt Stichting Kwaliteitsgarantie Vleeskalverenector (SKV) bærer deres egne omkostninger.
- 5) I sag T-152/96 bærer Kommissionen sine egne omkostninger og betaler halvdelen af de omkostninger, der er afholdt af sagsøgerne og af Fédération européenne de la santé animale (Fedesa), som selv bærer den anden halvdel. Rådet og Stichting Kwaliteitsgarantie Vleeskalverenector (SKV) bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 318 af 26.10.1996 og C 354 af 23.11.1996.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. december 1999

i sag T-22/97, Kesko Oy (mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾)

(Kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser — annul-lationssøgsmål — formaliteten — søgsmålets genstand — Kommissionens kompetence i henhold til artikel 22, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 4064/89 — påvirkningen af samhandelen mellem medlemsstaterne — skabelse af dominerende stilling)

(2000/C 47/47)

(Processprog: engelsk)

I sag T-22/97, Kesko Oy, Helsinki, ved advokat Gerwin van Gerven, Bruxelles, og solicitor Sarah Beeston, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Loesch & Wolter, 11, rue Goethe, mod Kommissionen for De Europæiske

Fællesskaber (befuldmægtigede: Klaus Wiedner og Stephen Kinsella, støttet af Republikken Finland (befuldmægtigede: Tuula Pynnä og David Vaughan, QC) og Den Franske Republik (befuldmægtigede Jean-François Dobelle, Frédéric Million og Kareen Rispal-Bellanger), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 97/277/EF af 20. november 1996 om en fusions uforenelighed med fællesmarkedet (Sag IV/M.784 — Kesko/Tuko, EFT 1997 L 110, s. 53), har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Potocki, og dommerne K. Lenaerts, C.W. Bellamy, J. Azizi og A.W.H. Meij; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 15. december 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgeren bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.
- 3) Republikken Finland og Den Franske Republik bærer hver deres egne sagsomkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 131 af 26.4.1997.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. december 1999

i forenede sager T-33/98, og T-34/98, Petrotub SA og Republica SA mod Rådet for Den Europæiske Union ⁽¹⁾

(Antidumpingtold — sømløse rør af jern eller ulegeret stål — EU's aftale med Rumænien — normalværdi — dumpingmargin — tab — eksportørernes processuelle rettigheder)

(2000/C 47/48)

(Processprog: engelsk)

I de forenede sager T-33/98 og T-34/98, Petrotub SA, Roman (Rumænien), og Republica SA, Bukarest (Rumænien), ved advokat Alfred L. Merckx, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Duro og Lorang, 4, boulevard Royal, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: Stephan Marquardt, Hans-Jürgen Rabe og Georg Berrisch), støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Nicholas Khan og Viktor Kreuschitz), hvori der er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 2320/97 af 17. november 1997 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller ulegeret stål med oprindelse i Ungarn, Polen, Rusland, Tjekkiet, Rumænien og Slovakiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 1189/93 og om afslutning af proceduren vedrørende

import af den pågældende vare med oprindelse i Kroatien (EFT L 322, s. 1), i det omfang forordningen vedrører sagsøgerne, har Retten (Anden Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Potocki, og dommerne K. Lenaerts, C.W. Bellamy, J. Azizi og A.W.H. Meij; justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor, den 15. december 1999 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) Sagsøgerne betaler sagens omkostninger.
- 3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 113 af 11.4.1998.

Sag anlagt den 14. oktober 1999 af Garage Bergsteyn BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-235/99)

(2000/C 47/49)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. oktober 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Garage Bergsteyn BV, Berg en Terblijt (Nederlandene), ved advokat Th.J.M. Oostdijk, Maastricht.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 20. juli 1999 (K(1999) 2539 endelig udg.) om Nederlandenes statsstøtte til 633 nederlandske tankstationer i grænseområdet til Tyskland(¹) annulleres, og det fastslås, at der ikke overfor sagsøgeren skal foretages en tilbagesøgning af støtten, eller der træffes en afgørelse efter Rettens skøn.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-210/99.

(¹) EFT L 280 af 30.10.1999, s. 87.

Sag anlagt den 14. oktober 1999 af Direcks Service Station Bocholtz BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-236/99)

(2000/C 47/50)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. oktober 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Direcks Service Station Bocholtz BV, Bocholtz (Nederlandene), ved advokat Th.J.M. Oostdijk, Maastricht.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 20. juli 1999 (K(1999) 2539 endelig udg.) om Nederlandenes statsstøtte til 633 nederlandske tankstationer i grænseområdet til Tyskland(¹) annulleres, og det fastslås, at der ikke overfor sagsøgeren skal foretages en tilbagesøgning af støtten, eller der træffes en afgørelse efter Rettens skøn.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-210/99.

(¹) EFT L 280 af 30.10.1999, s. 87.

Sag anlagt den 3. november 1999 af Territorio Histórico de Gipuzkoa y Gipuzkoako Foru Aldundia — Diputación Foral de Gipuzkoa, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-269/99)

(2000/C 47/51)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. november 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Territorio Histórico de Gipuzkoa y Gipuzkoako Foru Aldundia — Diputación Foral de Gipuzkoa, Gipuzkoa (Spanien), ved advokaterne Antonio Creus Carreras og Begoña Uriarte Valiente, hhv. Barcelona og Madrid, og med valgt adresse på advokatkontoret Cuatrecasas Abogados, 60, Av. de Cortenbergh, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 14. juli 1999 annulleres, i det omfang den skattnedsættelse, som er fastsat i den af provinsen Gipuzkoa vedtagne lov nr. 7/1997 af 22. december 1997, betegnes som en statsstøtte i artikel 87 EF's forstand.
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen i den anfægtede beslutning

- har anlagt en urigtig fortolkning af begrebet statsstøtte i artikel 87, stk. 1, EF ved at antage, at den skattnedsættelse, som er fastsat i ovennævnte lov, udstedt af provinsen Gipuzkoa, udgør en selektiv foranstaltning og dermed har karakter af en statsstøtte. Efter sagsøgerens opfattelse er skattnedsættelsen en foranstaltning af generel karakter, da den gælder lige for alle erhvervsdrivende, som opfylder betingelserne i den pågældende lov, og da den har en objektiv og ikke-diskriminerende karakter. Selv om det imidlertid forudsættes, at den omhandlede foranstaltning måtte have en vis selektiv karakter, må dette anses for begrundet i ordningens natur og opbygning, da dens anvendelsesområde ikke er diskriminerende, idet den er baseret på objektive og horisontale betingelser eller kriterier, og idet den endvidere bidrager til effektiviteten af den skatteordning, som den indgår i.
- har anlagt en urigtig fortolkning af artikel 87 EF ved at antage, at der er ydet statsstøtte, uden at have godtgjort, at der er sket en fordrejning af konkurrencevilkårene eller en påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne, således som det kræves efter denne traktatbestemmelse.
- fejlagtigt har antaget, at de spanske myndigheder har tilsidesat forpligtelsen efter artikel 88, stk. 3, EF til at give underretning.
- har begået magtfordrejning ved at anvende proceduren vedrørende statsstøtte i stedet for den procedure, som fællesskabslovgiver har fastlagt på det pågældende område (fiskal harmonisering), hvor Kommissionens kompetence er betydeligt mere begrænset, da den er delt mellem Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union.
- har tilsidesat begrundelsespligten, da beslutningen ikke klart angiver de faktiske og retlige omstændigheder, som har foranlediget Kommissionen til at antage, at den skattemæssige foranstaltning udgør en statsstøtte i artikel 87 EF's forstand.

Sag anlagt den 3. november 1999 af Territorio Histórico de Alava, Arabako Foru Aldundia — Diputación Foral de Alava, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-271/99)

(2000/C 47/52)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. november 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Territorio Histórico de Alava, Arabako Foru Aldundia — Diputación Foral de Alava, Alava (Spanien), ved advokaterne Antonio Creus Carreras og Begoña Uriarte Valiente, hhv. Barcelona og Madrid, og med valgt adresse på advokatkontoret Cuatrecasas Abogados, 60, Av. de Cortenbergh, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 14. juli 1999 annulleres, i det omfang den skattnedsættelse, som er fastsat i den af provinsen Alava vedtagne lov nr. 22/1994 af 20. december 1994, med senere ændringer, betegnes som en statsstøtte i artikel 87 EF's forstand.
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-269/99 anførte.

Sag anlagt den 3. november 1999 af Territorio Histórico de Bizkaia, Bizkaiko Foru Aldundia — Diputación Foral de Bizkaia, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-272/99)

(2000/C 47/53)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. november 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Territorio Histórico de Bizkaia, Bizkaiko Foru Aldundia — Diputación Foral de Bizkaia,

Bizkaia (Spanien), ved advokaterne Antonio Creus Carreras og Begoña Uriarte Valiente, hhv. Barcelona og Madrid, og med valgt adresse på advokatkontoret Cuatrecasas Abogados, 60, Av. de Cortenbergh, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 14. juli 1999 annulleres, i det omfang den skattenedsættelse, som er fastsat i den af provinsen Bizkaia vedtagne lov nr. 7/1996 af 26. december 1996, som senere er blevet forlænget, betegnes som en statsstøtte i artikel 87 EF's forstand.
- Kommissionen tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag T-269/99 anførte.

Sag anlagt den 27. oktober 1999 af Autoservice J. van Deursen BV m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-273/99 — T-278/99)

(2000/C 47/54)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. oktober 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Autoservice J. van Deursen BV, Budel-Schoot (Nederlandene), m.fl. ved advokat M.J.C. Deriks, Rotterdam.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- a) Kommissionens beslutning af 20. juli 1999 (K(1999) 2539 endelig udg.) om Nederlandenes statsstøtte til fordel for 633 nederlandske tankstationer ved grænsen til Tyskland⁽¹⁾ annulleres.
- b) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Denne sag er forbundet med sag T-210/99. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at Kommissionen har fortolket

begrebet »virksomhed« forkert. Enhver tankstation eller juridisk enhed, der driver en tankstation, kan anses for en virksomhed, således at den støtte, der er blevet tildelt en ansøger eller en tankstation, ikke falder under EF-traktatens artikel 87, stk. 1, når den ikke overskrider det i de minimis-meddelelsen nævnte beløb. Denne bestemmelse kan alle rede af den grund ikke finde anvendelse, da den pågældende støtte er omfattet af meddelelsen.

⁽¹⁾ EFT L 280 af 30.10.1999, s. 87.

Sag anlagt den 27. oktober 1999 af De Haan Minerale Oliën BV m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-279/99 — T-284/99)

(2000/C 47/55)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 27. oktober 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af De Haan Minerale Oliën BV, Alblasserdam (Nederlandene), m.fl. ved advokat M.J.C. Deriks, Rotterdam.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- a) Kommissionens beslutning af 20. juli 1999 (K(1999) 2539 endelig udg.) om Nederlandenes statsstøtte til fordel for 633 nederlandske tankstationer ved grænsen til Tyskland⁽¹⁾ annulleres.
- b) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sagerne T-273/99 — T-278/99.

⁽¹⁾ EFT L 280 af 30.10.1999, s. 87.

Sag anlagt den 11. november 1999 af Franz Lemaître mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-317/99)**

(2000/C 47/56)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 11. november 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Franz Lemaître Céroux-Mousty (Belgien), ved advokat Georges Vandersanden, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Société de Gestion Fiduciaire SARL, 2-4, rue Beck.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelser af henholdsvis 16. februar, 12. marts og 24. marts 1999, hvorved den gav sagsøgeren afslag på udlandstillæg og bosættelsespenge, og hvorved hans hjemsted på ansættelsestidspunktet blev fastsat til Luxembourg, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Søgsmålet angår Kommissionens afslag på ildele sagsøgeren dels udlandstillæg, dels bosættelsespenge. Sagsøgeren har til støtte for sine påstande gjort gældende, at hans sædvanlige opholdssted ved tiltrædelsen i Kommissionens tjeneste i Bruxelles ikke var i Belgien, og at han dermed havde krav på udlandstillæg. Heraf følger, at han også bør tildeles bosættelsespenge.

Sag anlagt den 15. november 1999 af INMA, Industrie Navali Meccaniche Affini, SpA (i likvidation) og ITAINVEST SpA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-323/99)**

(2000/C 47/57)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 15. november 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af INMA, Industrie Navali Meccaniche Affini, SpA (i likvidation) og ITAINVEST SpA, ved advokaterne Antonio Tizzano, Gian Michele Roberti og Francesco Sciaudone, Napoli, med valgt adresse Place du Grand Sablon 36, Bruxelles.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- EU-Kommissionens beslutning K(1999) 2532 def. af 20. juli 1999 annulleres.
- EU-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne i nærværende sag har nedlagt påstand om annullation af EU-Kommissionens beslutning K(1999) 2532 def. af 20. juli 1999 om statsstøtte ydet af Italien til skibsværftet INMA gennem det offentlige holding-selskab ITAINVEST (tidligere GEPI), hvilken beslutning blev meddelt sagsøgerne den 3. september 1999 af den italienske regering.

Med denne beslutning erklærede sagsøgte følgende indgreb, der var foretaget af den offentlige koncern ITAINVEST, ulovlige:

- garantier i forbindelse med bygning af skibe efter ordrer afgivet af »Corsiva Ferries«, »Pugliola«, »Tirrenia« og »Stolt Nielsen«, samt
- dækning af skibsværftet INMA's tab i 1997-1998 med et beløb af 120,4 mia ITL.

Følgende betragtninger lå til grund for Kommissionens konklusioner:

- De garantier, som er ydet til bygning af skibene skulle i medfør af artikel 4, stk. 4, i direktiv 90/684/EØF og artikel 3, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1540/98 beregnes inden for maksimumsgrænserne for støtten til de enkelte kontrakter i henhold til direktivets artikel 4, stk. 1, udtrykt i procent af støttemodtagerens årsomsætning.
- Dækning af tab er driftsstøtte, som i henhold til artikel 5 i direktiv 90/684/EØF ligeledes skulle ligge inden for maksimumsgrænsen. Da der ikke foreligger en omstrukturingsplan, er driftsstøtte i form af dækning af tab ligeledes uforenelig med artikel 5 i forordning (EF) nr. 1540/98 og kan ikke betragtes som støtte til redning i henhold til EF-retningslinjerne på området.

Sagsøgerne har til støtte for deres påstande anført følgende:

- Der foreligger tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 87, af artikel 1, litra d), i direktiv 90/684/EØF om støtte til skibsbygningsindustrien⁽¹⁾ og af artikel 2, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1540/98 om nye regler for støtte til

skibsbygningsindustrien⁽²⁾. På dette punkt finder sagsøgerne navnlig, at sagsøgte ikke har taget hensyn til princippet om en investor, der handler på normale markedsøkonomiske vilkår, da den fandt, at ITAINVESTS indgreb ikke kunne sidestilles med en privat virksomheds handlemåde, idet afkastet af investeringen i hvert fald var negativt lige fra begyndelsen. Ifølge sagsøgerne vedrører denne fejlagtige vurdering også de garantier, der er ydet af ITAINVEST til opfyldelsen af de enkelte kontrakter samt selve tilførslen af ny kapital til INMA.

- Der foreligger tilsidesættelse af den begrundelsespligt, som er påbudt ved vedtagelsen af fællesskabsretsakterne. Kommissionen har navnlig ikke undersøgt, om der på det tidspunkt, hvor der blev truffet beslutning om at yde garantierne og tilføre ny kapital til INMA, forelå gyldige økonomiske og finansielle grunde, der gjorde de af ITAINVEST truffne valg berettigede. Sagsøgte har endvidere forsømt at undersøge indgrebene enkeltvis og at bedømme dem ud fra de økonomiske rammer, der forelå på det tidspunkt, hvor de blev foretaget, idet den foretrak at støtte sig på rene formodninger.

(1) EFT L 380 af 31.12.1990, s. 27.

(2) EFT L 121 af 18.7.1998, s. 1.

Sag anlagt den 19. november 1999 af Nancy Fern Olivieri mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering

(Sag T-326/99)

(2000/C 47/58)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. november 1999 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering af Nancy Fern Olivieri ved barristers Philippe Sands og Rebecca Haynes og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Nathan & Noesen, 18, rue des Glacis, L-1628.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 25. august 1999, hvorved der udstedes markedsføringstilladelse til et humanmedicinsk lægemiddel benævnt Ferriprox-Deferiprone, annulleres i sin helhed.
- Den ændrede udtalelse af 23. juni 1999 fra Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering annulleres i sin helhed.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er en af verdens førende videnskabsmænd på området for forskning og kliniske forsøg med thalassaemi og behandlingen heraf. Hun er beskæftiget med de vigtigste kliniske forsøg, som udføres med stoffet Ferriprox-Deferiprone (herefter »Deferiprone«). Efter hendes opfattelse viser disse forsøg, at stoffet kan have væsentlige skadelige virkninger for den menneskelige sundhed. Hun gør gældende, at udstedelsen af den omtvistede markedsføringstilladelse til Deferiprone medfører en alvorlig sundhedsrisiko, ligesom der foreligger en risiko for, at hendes professionelle omdømme vil blive skadet.

Over for vurderingen fra Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (Lægemiddelagenturet) og Kommissionen har sagsøgeren følgende indsigelser:

- Sikkerheden af Deferiprone afhænger først og fremmest af, om stoffet er virksomt; hvis det er ikke virksomt med henblik på at fjerne overskydende jern fra kroppen hos patienter med thalassaemi, vil patienter, som indtager lægemidlet, udsætte sig for en risiko for overbelastning med jern og for tidlig død på grund af hjerte- og leversvigt forårsaget af jern.
- Der er belæg for at antage, at Deferiprone er skadeligt for hjerte og lever, og at anvendelsen af stoffet kan forårsage væsentlig skade for så vidt angår hepatisk fibrose og med hensyn til udviklingen og fremskyndelsen af hjertesygdomme.
- Yderligere forsøg på mennesker med Deferiprone bør afvente resultaterne af dyreforsøg vedrørende stoffets toksicitet.

Sagsøgeren gør gældende, at den anfægtede beslutning og Lægemiddelagenturets ændrede udtalelse er retsstridige af følgende årsager:

- Kommissionen og Lægemiddelagenturet har gjort sig skyldige i urigtig retsanvendelse, idet de i strid med artikel 7 og 11 i forordning nr. 2309/93 har undladt at kontrollere væsentlige faktiske forhold, efter at de havde modtaget oplysninger om, at Apotex's ansøgning om markedsføringstilladelse indeholdt unøjagtige og ufuldstændige faktiske oplysninger.
- Kommissionen og Lægemiddelagenturet har begået åbenbare fejl i forbindelse med deres behandling af ansøgningen om markedsføringstilladelse, herunder:
 - vildfarelser med hensyn til de faktiske omstændigheder
 - urigtig retsanvendelse, idet de har undladt at tage hensyn til oplysninger, der er relevante for ansøgningen.

- Kommissionen og Lægemeddelagenturet har yderligere gjort sig skyld i en urigtig retsanvendelse, idet de har begrundet godkendelsen af Deferiprone med, at der forelå »særlige omstændigheder«, jf. artikel 13 i forordning nr. 2309/93, selv om der ikke forelå sådanne »særlige omstændigheder« i artikel 13's forstand.
- Kommissionen og Lægemeddelagenturet har undladt at tage hensyn til proportionalitetsprincippet og forsigtighedsprincippet og at anvende disse principper korrekt.

Sag anlagt den 19. november 1999 af Front National mod Europa-Parlamentet

(Sag T-327/99)

(2000/C 47/59)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. november 1999 anlagt sag mod Europa-Parlamentet af Front National, Saint-Cloud (Frankrig), ved advokat Alain Nivière, Lyon (Frankrig), 155, rue Vendôme.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Europa-Parlamentets beslutning af 14. september 1999 om opløsning af Den Tekniske Gruppe for Uafhængige Medlemmer annulleres.
- Denne gruppes parlamentsmedlemmer genindsættes i alle deres rettigheder og beføjelser, såvel på immaterielt som på materielt plan, med virkning fra 19. juli 1999, datoen for erklæringen om dannelsen af deres gruppe.
- Der foretages en genoprettelse af stillingsforløbet for de personer, der er stillet til rådighed for gruppen, således at disse kan genindplaceres i den situation, som de befandt sig i med hensyn til pristalsregulering, alt efter de lønklasser og løntrin, som de skulle have haft som assistenter, teknikere og sekretærer for en politisk gruppe.
- Der træffes bestemmelse om udbetaling af forskellige tilskud til de politiske grupper i henhold til de regler, der gælder for alle de øvrige politiske grupper, fra datoen for erklæringen om stiftelsen af Den Tekniske Gruppe for Uafhængige Medlemmer, nemlig den 19. juli 1999.
- Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er en politisk gruppe i Europa-Parlamentet, har anført, at den 19. juli 1999 meddelte Parlamentets formand, at »Den Tekniske Gruppe for Uafhængige Medlemmer (TDI) — Blandet gruppe« var stiftet i henhold til artikel 29 i Parlamentets forretningsorden. Under plenarmødet den 20. juli modsatte alle de politiske grupper sig stiftelsen af denne blandede gruppe. Udvalget om Forfatningsspørgsmål skulle derfor udtale sig om spørgsmålet, om denne nye gruppe var forenelig med forretningsordenens artikel 29, stk. 1. Det foreslog en fortolkning, hvorefter stiftelse af en gruppe, som åbenbart ikke havde nogen politisk karakter eller nogen politisk beslægtethed mellem sine medlemmer, ikke var tilladt efter denne bestemmelse. Den 14. september 1999 blev spørgsmålet sat til afstemning i Parlamentet, som med simpelt flertal vedtog den af udvalget foreslåede fortolkning. Det er denne parlamentsbeslutning, som anfægtes under nærværende sag.

Beslutningen er ligeledes genstand for andre søgsmål anlagt af medlemmer af Europa-Parlamentet i sagerne T-222/99, T-222/99 R⁽¹⁾ og T329/99.

Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren påberåbt sig følgende:

Formmangler

- Den anfægtede retsakt går ud over en blot fortolkning og er i virkeligheden en beslutning med tilbagevirkende gyldighed om opløsning af en politisk gruppe. Under tidligere valgperioder har Europa-Parlamentet imidlertid aldrig udøvet den mindste kontrol af, om der er divergerende politikker inden for grupperne.
- Under Parlamentets plenarmøde var det ikke hele teksten fra udvalget om forfatningsspørgsmål, der blev sat til afstemning, idet navnlig den særlige afgørende del om opløsning af TDI-gruppen blev udeladt.
- Princippet om retten til kontradiktion blev ikke overholdt, da den pågældende gruppes repræsentant ikke fik adgang til at udtale sig under plenarmødet.

Saglige mangler

- Parlamentets forretningsordens artikel 29 blev anvendt fejlagtigt, da denne bestemmelse ikke fastsætter nogen særlig fremgangsmåde for anerkendelse af grupper. Stiftelse af en gruppe kan derfor ikke gøres til genstand for nogen kontrol af, om der faktisk er tale om politisk beslægtethed.
- Lighedsprincippet er tilsidesat ved, at de medlemmer af Europa-Parlamentet, som er løsgængere, forskelsbehandles i forhold til dem, der er medlemmer af en erklæret politisk gruppe. Dette er ikke tilfældet i en sådan grad med hensyn til medlemsstaternes parlamentmedlemmers rettigheder.

- Med ændringerne af forretningsordenen er der sket en fordrejning af proceduren, fordi de altid er sket til skade for de samme parlamentsmedlemmer, navnlig dem, der hører til sagsøgeren.
- Den anfægtede retsakt har ingen hjemmel, da gruppens medlemmers indbyrdes politiske uafhængighed ikke udelukker en vis politisk beslægtethed mellem dem. Denne beslægtethed findes i forsvaret af parlamentmedlemmernes rettigheder, i hævdelser af princippet om lighed mellem de

parlamentsmedlemmer, der er i mindretal, og dem, der er i flertal, og i afvisningen af »de store gruppers diktatur«.

- Endelig følger det af almindelige retsgrundsætninger, navnlig af lighedsprincippet, at Parlamentet er forpligtet til at garantere hvert parlamentsmedlem, samme rettigheder som de øvrige medlemmer. Den anfægtede retsakt er i strid med dette princip.

(¹) I denne sag har Rettens præsident ved kendelse af 25.11.1999 udsat gennemførelsen af Europa-Parlamentets anfægtede retsakt.